
Przewodnik Starszego Zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Lipiec
2002 •
Pierwsza
sobota

Temat nabożeństwa

Świadczenie

Jesteśmy świadkami Chrystusa, więc nie możemy pozwolić, by świeckie zainteresowania i plany pochłaniały nasz czas i uwagę, co sprawi, że odstępimy od spełniania Jego zamierzeń wobec Kościoła.

Myśl dnia

„Uczniowie mieli pójść jako świadkowie Chrystusa, ażeby oznajmić światu to, co widzieli i słyszeli od Niego; mieli współpracować z Bogiem w ratowaniu ludzi. Urząd ten był najważniejszą ze służb, do jakich kiedykolwiek powoływano ludzi, a przewyższał go tylko urząd samego Chrystusa” (*Działalność apostołów*, s. 13).

Wstęp do zbierania darów

„Nasz Odkupiciel postanowił zaprosić ludzi do współpracy ze sobą po to, by człowiek nie utracił błogosławionych owoców dobroczynności. Bóg mógłby osiągnąć swe zamierzenia w planie zbawienia bez pomocy człowieka; wiedział jednak, że człowiek nie może być szczęśliwy, nie mając udziału w tym wielkim dziele. Poprzez szereg okoliczności, które sprzyjają okazaniu dobroczynności, Bóg zsyła człowiekowi okazje do jej rozwijania i uczy go dawania, w celu wspierania biednych i rozwijania sprawy Bożej na ziemi” (*Rozsądne szafarstwo*, s. 7.8).

Obyśmy dzisiaj przyjęli błogosławieństwa obiecane przez Pana, kiedy chętnie oddajemy Mu nasze dziesięciny i dary.

Tekst biblijny i pieśni

Kol. 4,5.6

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci

Miłość w działaniu

Pomoce: Małe, ładnie zapakowane prezenty dla wszystkich dzieci (mogą zawierać małą paczuszkę rodzynek albo kilka cukierków).

Nauka: Dawanie prezentów innym ludziom nadaje znaczenie naszemu okazywaniu miłości.

- Plan: 1. Jaki jest twój ulubiony prezent, który dostałeś na urodziny?
2. Czy dajesz prezenty swoim bliskim?
3. Dawanie prezentów jest jednym ze sposobów okazywania miłości.
4. Dlatego oddajemy Jezusowi dary w zborze.

Naprawdę was lubię, drodzy chłopcy i dziewczynki. Lubię spotykać się z wami i rozmawiać o Jezusie. Ponieważ was lubię, mam dla was małe prezenty. Otwórzcie je teraz. (Daj dzieciom czas na otworzenie prezentów).

Jaki jest ulubiony prezent, który otrzymaliście na urodziny? (Niech każde z dzieci krótko się wypowie na ten temat). Cudownie. Wygląda na to, że dostaliście bardzo piękne prezenty.

Czy dajecie jakieś podarunki swoim bliskim — mamie, tacie, braciom, siostrom? (Daj dzieciom możliwość wypowiedzenia się). Dlaczego to robicie? (Omów). Słusznie. W ten sposób mówicie: „Kocham cię”.

Biblia mówi, że kiedy mędrcy ze Wschodu znaleźli Jezusa, oddali mu pokłon i złożyli dary (złoto, kadzidło i mirrę). Byli bardzo szczęśliwi widząc Jezusa i składając dary pokazali, że Go miłują.

My także składamy dary podczas nabożeństwa. W ten sposób wyrażamy wdzięczność Jezusowi i pokazujemy, że darzymy Go miłością. Dziękuję wam za dary, które przynosicie Jezusowi i swojemu zborowi.

Plan kazania *Świadczenie wobec świata*

A. WPROWADZENIE

1. Chrześcijanin nie tylko żyje wiarą w Boga i jest posłuszny Duchowi Świętemu, ale także żyje w świecie, który często jest wrogi Chrystusowi i nie chce Go znać.
2. *Nasz sposób reagowania* na nasze otoczenie jest bardzo ważny dla naszego chrześcijańskiego życia i świadczenia.
3. *Tragiczną w skutkach reakcją* jest bezkrytyczne utożsamianie się ze światem. Chrześcijanie niekiedy tak ściśle utożsamiają się ze światem, iż zaciera się różnica między wierzącym a niewierzącym.
4. *Inną reakcją* jest czasem wycofanie się ze świata. W tym przypadku chrześcijanin usuwa się całkowicie zamykając się przed światem i żyć w swoim prywatnym, ściśle strzeżonym świecie.

5. *Żadna z tych postaw nie jest postawą Jezusa* (Jan 17,15). Właściwą reakcją jest rzetelne świadectwo o Chrystusie wobec świata. Żyjemy w tym świecie. Całym swoim życiem powinniśmy składać dobre świadectwo wiary.
6. *I właśnie to miał na myśli apostoł Paweł* pisząc ostatni rozdział Listu do Kolosan (Kol. 4,5). Zachęcał tych, do których się zwracał, mówiąc: „Z tymi, którzy do nas nie należą, postępujcie mądrze”. Miał na myśli zarówno działania obronne, jak i zaczepne. Działania obronne służą ochronie dobrego imienia społeczności chrześcijańskiej. Działania zaczepne polegają na pójściu do ludzi spoza zboru i przyprowadzaniu ich do chrześcijańskiej społeczności wiary w Chrystusa. Na tym ma polegać nasze świadectwo wobec świata.

B. ŚWIADCZENIE: NASZE CHODZENIE PRZED ŚWIATEM

1. *Jesteście listem Chrystusowym* (II Kor. 3,3). Może to być delikatną przestrogą przed nierozważnym doborem metod świadczenia. W czasie przedstawiania Chrystusa tym, którzy Go nie znają, potrzebne są mądrość i dyskrecja.
2. Mamy „chodzić w mądrości” w naszych praktykach (Mat. 10,16).
 - a. Sposób życia, jakie prowadzimy przed światem jest wyrażony jednym słowem: „chodzić”. To, jak chodzimy, musi się zgadzać z tym, co mówimy.
 - b. *Przykład*. Pewnego razu podczas turnieju golfowego jeden z kibiców klęknął przy piłce uderzonej wcześniej przez Arnolda Palmera i bacznie się jej przyglądał. Sprawdzał, czy piłka jest tej samej firmy, jaką Palmer reklamował w telewizji.

C. ŚWIADCZENIE: NASZE MÓWIENIE ŚWIATU

1. Nasza mowa powinna być zawsze uprzejma (Kol. 4,6).
 - a. Nasze postępowanie i mowa powinny odznaczać się uprzejmością. Uprzejmość wymaga, byśmy byli mili dla ludzi.
 - b. Taka mowa świadczy o Chrystusie, który był uprzejmy, miły i łagodny, nie przymuszał, nie krzyczał, nie łajał, nie był brutalny.
2. Nasza mowa powinna być zaprawiona solą, czyli rozważna i uprzejma.
3. *Nasza mowa powinna być skierowana do człowieka*. Kiedy odpowiadamy każdemu (I Piotra 3,15), musimy zwracać się do ludzi jak do indywidualnych

osób. Zwracając się do ludzi jak do bezosobowego tłumu nie pozyskamy serc. (Zawsze należy brać pod uwagę i to, do kogo mówimy).

D. ŚWIADCZENIE: NASZE MOŻLIWOŚCI W ŚWIECIE

1. *Nasz czas musi być dobrze wykorzystany.* „Czas należy do Boga. Każda chwila jest Jego własnością i naszym obowiązkiem jest spożytkowanie jej ku Jego chwale. Z żadnego powierzonego daru nie żąda On tak skrupulatnego rozliczenia jak z czasu” (*Przypowieści Chrystusa*, s. 220).
2. *Wykorzystuj każdą okazję* (Ef. 5,16). Wyrażenie przetłumaczone jako „wykorzystując czas” oznacza dosłownie „odkupując czas”. Wszyscy mamy tę samą ilość czasu i powinniśmy mądrze nim szafować. „Otrzymaliśmy napomnienie, byśmy wykorzystywali czas. Czasu zmarnowanego nie da się nadrobić, nie możemy cofnąć nawet sekundy. Dlatego nie możemy zmarnować ani jednej chwili” (*Przypowieści Chrystusa*, s. 220).
3. *Nasz czas powinien być poświęcony na świadczenie o Jezusie.* Teraz jest czas (Jan 9,4). „Dzisiejszy czas jest nasz, mamy pracować dla zbawienia bliźnich. Są ludzie, którym się wydaje, że jeśli ofiarowują pieniądze na dzieło Boże, czynią wszystko, co do nich należy; kosztowny zaś czas, w którym powinni osobiście pracować dla Pana, potrafią trwonić. Jest przywilejem i obowiązkiem każdego, kto ma zdrowie i siły, brać czynny udział w służbie Bożej. Wszyscy powinni zdobywać dusze dla Chrystusa. Dary pieniężne nie zastąpią nigdy pracy osobistej” (*Przypowieści Chrystusa*, s. 221).

E. PODSUMOWANIE

„Bóg nie może objawić swej woli i cudów swojej łaski w niewierzącym świecie, jeśli nie ma świadków rozsianych po powierzchni ziemi. Jego plan zakłada, że ci, którzy stali się uczestnikami wielkiego zbawienia w Jezusie Chrystusie, powinni być Jego misjonarzami, nosicielami światła w świecie, znakami dla ludzi, żywymi listami znanymi i czytаныmi przez wszystkich, tak aby ich wiara i uczynki świadczyły o bliskości przyjścia Zbawiciela i dowodziły, że nie przyjęli łaski Bożej na próżno. Ludzi należy ostrzec, by przygotowali się na nadchodzący sąd” (*Testimonies for the Church*, t. IV, s. 631.632).

Przewodnik Starszego Zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Lipiec
2002 •
Druga
sobota

Temat nabożeństwa *Wyrażanie wiary*

„Gdy miłość mieszka w sercu, przenosi się ona i na otoczenie, nie dlatego, że pozyskaliśmy czyjeś względy, ale dlatego, że miłość jest motorem naszego postępowania. Miłość kształtuje charakter, rządzi pobudkami, tłumi nieprzyjaźń i uszlachetnia uczucia. Taka miłość jest wielka jak wszechświat i podobna do miłości aniołów. Mieszkając w sercu osładza życie i rozsiewa błogosławieństwo” (*Nauki z Góry Błogosławienia*, s. 40).

Myśl dnia

„Wiara wypuszcza pączki, kwitnie i przynosi cenne owoce. Tam, gdzie jest wiara, pojawiają się dobre uczynki. Chorzy są odwiedzani, biedni otoczeni troską, sieroty i wdowy nie są zaniedbywane, nadzy są ubierani, a głodni karmieni. Chrystus chodził czyniąc dobro, więc gdy ludzie jednoczą się z Nim, miłują dzieci Boże, a pokora, cichość i prawda kierują ich krokami. Wyras twarzą objawia ich doświadczenie, a ludzie widzą, że byli oni z Jezusem i znają Go. Chrystus i Jego wyznawca stają się jednością, a piękno charakteru Zbawiciela objawia się w naśladowcy, który jest żywo związany ze Źródłem mocy i miłości” (*Selected Messages*, t. I, s. 398).

Wstęp do zbierania darów

Kiedy przynosimy nasze dziesięciny i dary do zboru Bożego, wówczas w pewnym stopniu odzwierciedlamy charakter Tęgo, który oddał wszystko dla naszego dobra. Składając nasze dary do Bożej skarbnicy, pamiętajmy, że sam Bóg zaplanował tę metodę finansowania Jego dzieła, aby pomóc nam rozwijać się w naszej więzi z Nim.

Tekst biblijny i pieśni

Rzym. 12, 1.2

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci

Chrześcijaństwo nie kłamie!

Nauka: Naśladowcy Jezusa mówią prawdę.

- Plan: 1. Niektórzy ludzie lubią kłamać.
2. Jedno kłamstwo pociąga za sobą drugie.
3. Lubimy ludzi, którym możemy ufać.

Niektórzy ludzie kłamią. Kłamią nie tylko dzieci, ale także dorośli, politycy, sprzedawcy. Nie zawsze nazywamy to kłamstwem. Faktycznie, ludzie nazywają kłamstwo wypaczeniem prawdy, przesadą albo niecisłością w sposobie wypowiedzania się. Sądzą, że to brzmi lepiej niż stwierdzenie, że ktoś kłamie.

Ten, kto kłamie, często czyni to w tym celu, by ukryć inne kłamstwo. W ten sposób powstaje łańcuch kłamstw, który doprowadza do tego, że kłamca przestaje odróżniać prawdę od kłamstwa.

Co mają na myśli ludzie, kiedy mówią: „Uczciwość jest najlepszym sposobem postępowania”? Aby mieć opinię człowieka uczciwego, trzeba być znanym z prawdomówności, co znaczy, że ludzie mogą polegać na takim człowieku i na jego słowach.

Aby być naśladowcą Jezusa, trzeba postanowić mówić prawdę, bo Jezus powiedział: „Ja jestem prawdą”.

Plan kazania *Ufaj i bądź posłuszny*

A. WPROWADZENIE

1. *Ufność i posłuszeństwo są jednym z wiodących tematów Listu do Rzymian.* Paweł stwierdza, że to, w co człowiek wierzy, ma decydujące znaczenie dla jego zachowania. Jeśli ktoś ma niewłaściwe zasady wiary, będzie też niewłaściwie postępował. Z drugiej jednak strony, jeśli ktoś niewłaściwie postępuje, jego zasady wiary nie mogą być właściwe. Faktycznie postępowanie człowieka mówi więcej o jego wierze niż słowne wyznania czy deklaracje na piśmie.
2. *Przejawiamy skłonność do podkreślania jednych prawd wiary przy jednoczesnym lekceważeniu innych.* Popelnianie tego błędu prowadzi do połowiczności i braku równowagi w chrześcijańskim życiu.
3. Paweł, będąc człowiekiem zrównoważonej wiary, w takim samym stopniu podkreślał znaczenie wiary, jak i uczynków. Pierwsze jedenaście rozdziałów Listu do Rzymian jest poświęconych wierze, a ostatnie pięć — postępowaniu.
4. *Historyczne uwarunkowania.* Podczas swojej trzeciej podróży misyjnej, zimą, na przełomie 57-58 roku n.e., Paweł przebywał w Koryncie. Wkrótce miał wrócić do Jerozolimy z darami zebranymi dla ubogich. Pragnąc przesłać do Rzymu pisemny wykład ewangelii, napisał ten list, który Febe dostarczyła wierzącym w Rzymie.
5. Będąc świadomym faktu, iż może to być jedyny sposób nawiązania kontaktu ze zborem strategicznie ulokowanym w stolicy imperium, Paweł podkreślił dwie najważniejsze prawdy chrześcijańskiej wiary — wiarę

prowadzącą do zbawienia i postępowanie wynikające z tegoż zbawienia.

B. WIARA PROWADZĄCA DO ZBAWIENIA (Rzym. 1,16)
Jakiego rodzaju wiara umożliwia przyjęcie zbawienia?

1. Jest to wiara w nieograniczoną moc zbawienia (Rzym. 1,16).
 - a. Apostoł był dumny z ewangelii zbawienia. Możliwość głoszenia jej uważał za swój przywilej.
 - b. Paweł z dumą oświadczył, że ewangelia jest „mocą Bożą ku zbawieniu”. Nieograniczona moc ewangelii sprawiała, że Paweł, walcząc ze wszystkimi przeciwnościami, jakie napotykał na swojej drodze, święcił triumfy.
 - 1) Kiedy Paweł mówił o „mocy Bożej ku zbawieniu”, wiedział co mówi, ponieważ miał w tym względzie osobiste doświadczenie.
 - 2) Dawniej Paweł był wrogiem chrześcijańskiej wiary, jego serce było zamknięte na głos Boży. Okrutnie prześladował chrześcijan w Jerozolimie, a nawet udał się do Damaszku, by tam aresztować zwolenników Chrystusa. Paweł był przekonany, że ma rację i wydawało się, że nikt nie jest w stanie zachwiać jego przekonaniem.
 - 3) Jednak osobiste spotkanie z Jezusem Chrystusem odmieniło Pawła. Wtedy właśnie zrozumiał, że w ewangelii Chrystusa jest nieograniczona moc Boża, która może zmienić każdego człowieka, bez względu na jego aktualny stan!
2. Jest to wiara w nieograniczoną dostępność zbawienia (Rzym. 1,16).
 - a. Paweł zwiastował dostępność zbawienia dla „każdego, kto wierzy”.
 - b. „Najpierw Żyda, potem Greka”. Ewangelia jest przeznaczona nie tylko dla Żydów, ale i dla „Greków”, czyli wszystkich innych narodów.
 - 1) Żydzi mieli, teoretycznie, najlepsze warunki do przyjęcia ewangelii.
 - 2) W tamtych czasach Grecy uchodzili za cynicznych intelektualistów. Ich religia stała się martwa, pozbawiona wiary.
3. *Potrzeba zbawienia.* „Gdyż wszyscy zgrzeszyli i brak im chwały Bożej” (Rzym. 3,23). Paweł mówi, że zbawienie jest dostępne bez żadnych ograniczeń. Wszyscy zgrzeszyli, więc zbawienie jest dostępne dla wszystkich — bez ograniczeń, ponieważ wszyscy ludzie, bez wyjątku, są grzesznikami.

4. *Cena zapłacona za zbawienie.* „Bóg zaś daje dowód swojej miłości ku nam przez to, że kiedy byliśmy jeszcze grzesznikami, Chrystus za nas umarł” (Rzym. 5,8).

C. POSTĘPOWANIE WYNIKAJĄCE ZE ZBAWIENIA

(Rzym. 12,1-2; 13,1-5; 14,21; 15,1-3)

1. *Wiara prowadzi do zbawienia.* Postępowanie wynika ze zbawienia. Inaczej mówiąc, wiara zbawia. Postępowanie jest dowodem, że człowiek przyjął zbawienie. Paweł wskazuje trzy dziedziny, w których przejawia się właściwe postępowanie.
2. Właściwe postępowanie wynikające ze zbawienia nadaje nowy kształt naszemu życiu (Rzym. 12,1,2).
 - a. „Wzywam was tedy...”. Kiedykolwiek znajdujesz w Piśmie Świętym słowo „tedy” [*wobec tego*] lub „dlatego”, powinieneś zapytać: „Wobec czego?” lub „Dlaczego?” To pytanie kieruje naszą uwagę na to, co zostało powiedziane wcześniej.
 - b. Paweł mówi: „Teraz przedstawiam wam postępowanie, które wynika ze zbawienia. Ponieważ uwierzyliście, »więc« powinniście tak właśnie postępować”.
 - c. Zamiast „rozkazuję wam” apostoł mówi „proszę was” (BT). Przecież mówi do tych, którzy już uwierzyli w Chrystusa, a więc z własnej inicjatywy powinni postępować jak przystało na wierzących.
3. *To postępowanie jest dobrowolne* — „abyście składali ciała swoje” (w. 1).
 - a. Jest to postępowanie, które nie poddaje się manipulacji ze strony ludzi.
 - b. „Nie upodabniajcie się...” (w. 2a).
4. *To postępowanie wypływa z wnętrza.* „...ale się przemieńcie przez odnowienie umysłu swego” (w. 2b).
5. *To postępowanie czyni nas lepszymi obywatelami* (13,1-5). To, jak odnosimy się do ludzi sprawujących władzę może być największym świadectwem, jakie możemy złożyć. W Bożym planie nie ma miejsca na destruktywnego ducha buntu i anarchii.
6. *To postępowanie czyni nas wrażliwymi w postępowaniu wobec innych ludzi* (14,21; 15,1-3a). Oznaką chrześcijańskiej dojrzałości jest troska o pomyślność bliźnich, których dobro staje się ważniejsze niż własne przyjemności i wygoda.

D. PODSUMOWANIE

Wierz i postępuj zgodnie z wiarą! Takie jest przesłanie Listu do Rzymian (zob. *Nauki z Góry Błogosławienia*, s. 42). Chwała Bogu, że dzięki Niemu jest to możliwe! (II Kor. 5,4).

Przewodnik Starszego Zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Lipiec
2002 •
Trzecia
sobota

Temat nabożeństwa

Wychowanie i odkupienie

Prawdziwe wychowanie jest określone jako harmonijny rozwój wszystkich zdolności — pełne i odpowiednie przygotowanie do życia doczesnego i wiecznego. Taki jest ideał adwentystycznego systemu kształcenia.

Myśl dnia

„Prawdziwe wychowanie to coś więcej niż przekazywanie wiedzy. To przygotowanie do życia. Dotyczy całego człowieka i uwzględnia potrzeby całego życia. Jest to harmonijny rozwój sił fizycznych, umysłowych i duchowych. Przygotowuje ucznia do radosnej służby w tym świecie i do wzniosłej radości oraz jeszcze pełniejszej służby w przyszłym świecie” (*Testimonies for the Church*, t. IV, s. 13).

Wstęp do zbierania darów

„Duch szczodrości pochodzi z nieba. Pełna poświęcenia miłość Chrystusa objawiona została na krzyżu — aby zbawić człowieka, oddał wszystko, nawet samego siebie. Krzyż Chrystusa wzywa każdego, kto idzie za Zbawicielem, do podobnego poświęcenia. Przedstawia on zasadę nieba — dawanie. Dobroczynność i świadczenie dobra innym ludziom są prawdziwymi owocami chrześcijańskiego życia. Zasadą tego świata jest branie, dążenie do szczęścia kosztem innych. Ale zasada ta nikogo nie doprowadziła do szczęścia, a jedynie do nędzy i śmierci. Światło ewangelii, bijące od krzyża Chrystusa, niesie potępienie egoizmu oraz pochwałę hojności i dobroczynności” (*Rozsądne szafarstwo*, s. 8).

Tekst biblijny i pieśni

Przyp. 22,6

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci

Dokonywanie słusznych wyborów

Pomoce: Cukierki, owoce, warzywa i mięso.

Nauka: Dorastając musimy uczyć się dokonywania mądrych wyborów.

- Plan:
1. Wszyscy mamy swoje ulubione rzeczy do jedzenia.
 2. Czasami wiemy, że decyzje, jakie musimy podjąć, nie należą do najłatwiejszych.
 3. Właściwe wybory zawsze z upływem czasu okazują się najlepsze.

Co najbardziej lubicie jeść? Przyniosłam dzisiaj kilka moich ulubionych pokarmów. O tak, lubię słodczyce — zwłaszcza czekoladę. Lubię ciastka w czekoladzie. Ale lubię też warzywa.

Gdybyście mieli wybrać coś, co będziecie jedli każdego dnia, to co wybralibyście? Być może słodczyce. Jednak wiemy, że jedzenie słodczych dzień po dniu byłoby szkodliwe dla nas. Potrzebujemy lepszego pokarmu, pełnowartościowych produktów, które zapewnią naszym organizmom dobre funkcjonowanie i rozwój. Jeśli tak będziemy się odżywiać, będziemy zdrowsi i będziemy żyć dłużej, a przy tym bardziej cieszyć się życiem.

Chrześcijańskie wzrastanie wymaga uczenia się podejmowania mądrych decyzji. Wymaga też rozumienia innych ludzi i pomagania im, nawet jeśli bardzo różnią się od nas. Jeśli tak będziemy czynić, będziemy czuć się lepiej, będziemy bardziej zadowoleni z życia i pokażemy, że kochamy Jezusa.

Plan kazania

Przygotowanie do wieczności

A. WPROWADZENIE

1. *Jeśli wychowanie było ważne w przeszłości, to tym bardziej jest ważne obecnie.* Młodzież wchodzi w świat pełen trudnych wyzwań, jakich nie znały poprzednie pokolenia.
2. *Młodzi ludzie obecnie muszą podejmować więcej decyzji, niż w poprzednich pokoleniach.* Każda decyzja wymaga wzięcia pod uwagę nie tylko wymogów doczesności, ale także wieczności.
3. Oto czym jest chrześcijańskie wychowanie.
 - a. Chrześcijańskie wychowanie „przygotowuje do chętnego pełnienia służby, wypełniania obowiązków na tym świecie i do radosnej służby w przyszłym życiu” (*Wychowanie*, s. 9).
 - b. Chrześcijańskie wychowanie służy kształceniu młodych ludzi i prowadzi ich do zbawienia.
 - c. Wychowanie w dzieciństwie ma wpływ na całe późniejsze życie człowieka (Przyp. 22,6).

B. CO CHRZEŚCIJAŃSKIE WYCHOWANIE DAJE NASZYM DZIECIOM

1. Nauczanie Biblii — niezbędne wartości duchowe.
 - a. Uczniowie muszą się uczyć o *miłości*.
 - b. „Miłość, podstawa stworzenia i odkupienia, jest również fundamentem wychowania. Prawo, które otrzymaliśmy od Boga, byśmy się nim kierowali w życiu, bardzo jasno przedstawia powyższą kwestię. Pierwszym wielkim przykazaniem jest: »Będziesz miłował Pana Boga swego, z całego serca swego, i z całej duszy swojej, i z całej myśli swojej, i z całej siły swojej« (Łuk. 10,27). Kiedy człowiek dochodzi do takiej miłości względem Nieskończone Wielkiego, oznacza to, iż w całej swej istocie osiągnął najwyższy poziom rozwoju — w ciele, umyśle i duszy został przywrócony obraz Boży. Drugie przykazanie mówi także o miłości: »Będziesz miłował bliźniego swego, jak siebie samego« (Mat. 22,39). Prawo miłości bliźniego nakazuje poświęcanie sił fizycznych, umysłowych i duchowych w służbie dla Boga i ludzi. Miłość taka jest błogosławieństwem dla innych i dla nas samych. Podstawą wszechstronnego rozwoju jest całkowita bezinteresowność. Wyzbycie się nawet śladu samolubstwa doprowadza człowieka do osiągnięcia najwyższej kultury w każdej dziedzinie” (*Wychowanie*, s. 11).
2. *Zrównoważone wychowanie — umysł, ciało i serce.* Apostoł Paweł jest przykładem człowieka, który otrzymał takie właśnie wychowanie. Potrafił dużo więcej czynić niż tylko wygłaszać kazania. Był wykształconym człowiekiem, ale nie zaniedbywał praktycznych aspektów życia (Dz. 18,3).
3. *Praktyczne wychowanie — umiejętności i użyteczność.* Przykładem takiego wychowania była działalność szkół prorockich w czasach starotestamentowych: „Uczniowie tych szkół utrzymywali się sami uprawiając rolę i pracując w rzemiośle. W Izraelu nikogo to nie dziwiło — nie poniżało pracujących. Każdy młodzieniec, bez względu na status majątkowy swoich rodziców, był uczony jakiegoś zawodu. Nawet jeżeli miał być przeznaczony do służby świątynnej, uważano, że znajomość praktycznej strony życia może być mu bardzo przydatna. Również wielu nauczycieli zarabiało na swoje utrzymanie wykonując różnego rodzaju prace fizyczne” (*Wychowanie*, s. 34).

4. *Wychowanie społeczne — nikt nie żyje tylko dla siebie.* Daniel żył w bardzo złożonym społeczeństwie. Wiedział, jak postępować z ludźmi z różnych klas społecznych i dobrze reprezentować Boże ideały życiowe (Dan. 6,1-3). „Charakter Daniela ukazuje światu dobitny przykład tego, co Boża łaska może uczynić z człowiekiem upadłym z natury i zepsutym przez grzech. Sprawozdanie o jego szlachetnym życiu pełnym poświęcenia jest zachętą dla naszej pospolitej natury. Stąd możemy czerpać wzmocnienie do stanowczego odpierania pokus, w poczuciu skromności, trwaniu przy prawdzie podczas najsroższych prób” (*Uświęcone życie*, s. 17).
5. *Wychowanie misyjne — niezbędny duch służby.* „Nauczyciele nie powinni uważać, że spełnili już swój obowiązek, gdy uczniowie przyswoją sobie wiedzę z przedmiotów nauczanych w szkole. Powinni zdawać sobie sprawę z tego, że pracują na najważniejszym polu misyjnym w świecie. Jeśli zdolności wszystkich nauczycieli byłyby wykorzystane tak, jak życzy sobie tego Bóg, wówczas staliby się oni najsukcesyjnymi misjonarzami” (*Testimonies for the Church*, t. IV, s. 426).
6. *Adwentystyczne wychowanie — lojalność w wierze.* Przykład Szadracha, Mészacha i Abed-Nego (Dan. 3,16-18).

C. PRZYKŁAD — Czy naprawdę pragniesz chrześcijańskiego wychowania?

Pewien młody człowiek zwrócił się po radę do greckiego filozofa Sokratesa.

— Mistrzu, bardzo pragnę wiedzy. Czy powiesz mi, jak mogę ją zdobyć?

— Chodź ze mną — powiedział stary filozof i zaprowadził zdumionego młodzieńca nad brzeg morza. Następnie wprowadził go do wody tak daleko, że sięgała mu do pasa. Nagle chwycił młodzieńca za ramiona i zanurzył w wodzie, tak iż ten niemal się utopił.

— Kiedy twoja głowa znajdowała się pod wodą, czego pragnąłeś najbardziej na świecie? — zapytał Sokrates.

— Powietrza! — odpowiedział młodzieniec, oddychając głęboko.

Przewodnik Starszego Zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Lipiec
2002 •
Czwarta
sobota

Temat nabożeństwa

Otwarcie serca przed Bogiem

„Modlitwa jest otwarciem serca przed Bogiem jak przed przyjacielem. Nie czynimy tego po to, aby Bóg poznał, jakimi jesteśmy, lecz abyśmy potrafili Go przyjąć. Modlitwa nie sprowadza Boga do nas, lecz podnosi nas do Niego” (*Droga do Chrystusa*, s. 115).

Myśl dnia

„Bóg przemawia do nas przez przyrodę i objawienie, przez swą opatrność i wpływ swego Ducha. To jednak nie wszystko, bowiem odczuwamy potrzebę otwarcia naszego serca przed Bogiem. Chcąc wzbogacić swe życie wewnętrzne i otrzymać siłę, musimy pozostawać w ścisłej łączności z naszym Ojcem Niebieskim. Choćby nasze myśli były do Niego zwrócone, choćbyśmy rozmyślali o Jego dziełach, miłosierdziu i błogosławieństwach, wszystko to nie będzie jeszcze prawdziwym zespoleniem z Bogiem. Chcąc z Nim obcować, musimy mieć Mu coś do powiedzenia o naszym obecnym życiu. Modlitwa jest otwarciem serca przed Bogiem jak przed przyjacielem” (*Droga do Chrystusa*, s. 115).

Wstęp do zbierania darów

„Chwałą ewangelii jest niesienie odrodzenia upadłemu rodzajowi ludzkiemu — odnowienia podobieństwa do Boga, które wyraża się nieustającą dobroczynnością. To dzieło zapoczątkowane zostało na dworze niebiańskiego Króla. Tam Bóg dał ludziom największy dowód miłości. On „tak umiłował świat, że Syna swego jednorodzonego dał, aby każdy, kto w niego wierzy, nie zginął, ale miał żywot wieczny” (Jan 3, 16). Ofiarowanie się Chrystusa objawia miłość Ojca. Świadczy, że gdy Bóg powziął zamiar odkupienia nas, to nie oszczędził niczego, nawet swego najdroższego Syna, by skutecznie ten zamiar wykonać” (*Rozsądne szafarstwo*, s. 8).

Niechaj objawienie miłości Bożej w Jezusie będzie dla nas motywacją do oddawania Panu naszych dziesięcin i darów.

Tekst biblijny i pieśni

Kol. 4,2-4

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci *Otwarcie serca przed Bogiem*

Pomoce: Kartki z wypisaną z Biblii Modlitwą Pańską.

Nauka: Bóg chce, żebyśmy rozmawiali z Nim codziennie.

- Plan: 1. Czy znacie jakąś modlitwę?
2. Bóg chce, żebyśmy rozmawiali z Nim codziennie.
3. Naucz dzieci Modlitwy Pańskiej.

Jak się dzisiaj macie? Pozwólcie, że zapytam was o coś. Kto z was zna na pamięć jakąś modlitwę? Bóg chce, byśmy codziennie z Nim rozmawiali. Możemy to czynić zwracając się do Niego w modlitwie. Czasami nie wiemy, co powiedzieć Bogu. Jeśli znajdziecie się w takiej sytuacji, możecie powiedzieć Bogu, że jesteście radosni albo smutni, albo czegoś się boicie. Bóg chce słuchać tego, czym się z Nim dzielimy.

Możecie też modlić się modlitwą, którą znacie na pamięć. Nauczmy się dzisiaj modlitwy, której Chrystus nauczył swoich uczniów. (Rozdaj dzieciom kartki i naucz je Modlitwy Pańskiej). Teraz razem módlmy się tą modlitwą.

Jeśli ją zapamiętacie, wówczas zawsze będziecie mieli coś do powiedzenia Bogu. Módlcie się tak każdego dnia w przyszłym tygodniu.

Plan kazania *Dlaczego chrześcijanin się modli*

A. WPROWADZENIE

1. *Z życia wzięte.* Pewien kaznodzieja został zaproszony na kolację. Syn gospodyni wprawił ją w zakłopotanie, gdy zaczął jeść, zanim złożono dziękczynienie. Chłopiec został skarcony przez matkę, co bardzo go zdziwiło. Zapanowała krępująca cisza, a po chwili kaznodzieja został poproszony o modlitwę. Wszystko dobrze się skończyło, ale mama uznała, że powinna wyjaśnić tę sytuację.

— Nie zawsze modlimy się przed posiłkami — powiedziała.

Ten fakt był oczywisty, ale kaznodzieja, trzymając w ręku bułkę posmarowaną masłem, czekał na wyjaśnienie. Gospodyni, uśmiechając się, dodała:

— Jesteśmy pewni, iż Bóg wie, jak bardzo jesteśmy Mu wdzięczni!

2. Dlaczego powinniśmy się modlić?
 - a. Bóg wie, że jesteśmy Mu wdzięczni. Jest to dość oczywiste stwierdzenie.
 - b. Problem polega na tym, że sprawa ta dotyczy nie tylko modlitw przed posiłkami, bowiem w końcu postawimy sobie pytanie: „Po co w ogóle się modlić?”
 - c. *Bóg zna wszystkie nasze potrzeby*. Czy Jezus sam nie powiedział, że Bóg wie, czego potrzebujemy, zanim Go o to poprosimy? Jednak Jezus doszedł do wniosku, że powinniśmy się modlić. Ta sama linia rozumowania doprowadziła Fredericka B. Speakmana do postawienia pytania, które zapisał w swojej książce *Love Is Something You Do (Miłość to coś, co czynisz)*: „A co jeśli Bóg nie czyta listów swoich dzieci, o ile nie są zaadresowane do Niego?”
3. To może nam coś powiedzieć o celu modlitwy.
 - a. Powinniśmy się modlić, aby utrzymywać więź z Bogiem i rozmawiać z Nim o naszych najgłębszych, najszczerzych i najserdeczniejszych potrzebach.
 - b. Powinniśmy modlić się, by wyrażać Bogu wdzięczność, chwałę i radość, jakie odczuwamy dzięki Niemu, Jego zbawieniu i licznym błogosławieństwom, którymi nas obdarza. To właśnie wyraził Paweł w trzech wersetach znajdujących się przy końcu Listu do Kolosan.

B. FORMA MODLITWY OBJAWIA JEJ CEL (Kol. 4,2).

1. *Mamy się modlić wytrwale*. Modlitwa nie jest sporadycznym przejawem żywiołowych uczuć pod wpływem nagłego zagrożenia, ale usilnym wołaniem do Boga o prowadzenie i błogosławieństwo.
2. Mamy się modlić czujnie.
 - a. To słowo oznacza dosłownie „świadomie”, a więc mamy się modlić z pełnym zaangażowaniem.
 - b. Modlitwa nie może się ograniczać jedynie do kryzysowych sytuacji. Powinniśmy się modlić, zanim się w nich znajdziemy, abyśmy mieli zapas ducha w tym trudnym czasie.
 - 1) *Przykład*. Napoleon powiedział, że bitwy nie wygrywa się na polu walki, ale przy stole narad, kiedy na długo przed rozpoczęciem bitwy obmyśla się strategię.
 - 2) Kryzys nie czyni człowieka, ale tylko wystawia go na próbę i dowodzi tego, jakim on jest.
3. Mamy się modlić z wdzięcznością (1 Tes. 5,18).

C. PRZEDMIOT MODLITWY ŚWIADCZY O JEJ CELU (w. 3.4)

1. *Mamy się modlić, by Bóg otworzył nam drzwi służby.* Pamiętaj, że Paweł był w więzieniu, kiedy modlił się w ten sposób. Było wiele rzeczy, o które mógł się modlić będąc uwięziony — o uwolnienie, pozytywny wynik procesu sądowego, pociechę, odpoczynek. Jednak Paweł modlił się, by Bóg dał mu okazję do służby.
2. Mamy się modlić, by Bóg pozwolił nam wykorzystywać możliwości służby.
 - a. Modlitwa o otwarte drzwi, o możliwość służenia, jest tylko połową modlitwy. Mamy się modlić także o odwagę i zdolność do wykorzystywania możliwości, jakie Bóg nam daje.
 - b. Paweł modlił się o to, by mógł głosić tajemnicę Chrystusową. To ma być również naszym największym pragnieniem.

D. PODSUMOWANIE

1. *To jest cel modlitwy.* Modlimy się wytrwale, czujnie i z wdzięcznością, aby mieć więź z Bogiem i świadczyć o Chrystusie wykorzystując okazje ku temu dane nam przez Boga.
2. „Zanośmy przed oblicze Boże nasze troski, radości i pragnienia, smutki i obawy. Nic nie jest dla Niego zbyt wielkim ciężarem. Ten, który policzył włosy na naszej głowie, nie jest obojętny na potrzeby swoich dzieci: »Bo Pan pełen jest litości i miłosierdzia« (Jak. 5,11). Jego kochające serce poruszone jest naszym smutkiem i naszą skargą. Przynośmy więc do Niego wszystko, co nas trapi. Nic nie jest dla Niego zbyt ciężkie. Bóg, choć rządzi wszechświatem, bierze pod uwagę każdą nawet najdrobniejszą sprawę wiążącą się z naszym pokojem. Żaden okres naszego życia nie jest tak zagmatwany, ażeby Bóg nie potrafił go zrozumieć. Nie ma tak złego położenia, z którego by On nie mógł nas wyratować” (*Droga do Chrystusa*, s. 125.126).

Notatki

.....

.....

.....

.....

.....

Przewodnik Starszego Zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Sierpień
2002 •
Pierwsza
sobota

Temat nabożeństwa *Triumf krzyża Chrystusowego*

„Co zaś do mnie, niech mnie Bóg uchowa, abym miał się chlubić z czego innego, jak tylko z krzyża Pana naszego Jezusa Chrystusa, przez którego dla mnie świat jest ukrzyżowany, a ja dla świata” (Gal. 6,14).

Myśl dnia

„Takie były powody, dla których aniołowie z radością mogli patrzeć na krzyż Zbawiciela, a choć wówczas nie byli w stanie zrozumieć wszystkiego, to jednak pojęli, że zapewnione zostało ostateczne zniszczenie grzechu i szatana, odkupienie człowieka i bezpieczeństwo wszechświata po wszystkie czasy. Chrystus rozumiał w pełni znaczenie ofiary poniesionej na Golgocie. Miał to wszystko przed oczami swej duszy, gdy zawołał na krzyżu: »Wykonało się!«” (*Życie Jezusa*, s. 551).

Wstęp do zbierania darów

„Duch szczodrości pochodzi z nieba. Pełna poświęcenia miłość Chrystusa objawiona została na krzyżu — aby zbawić człowieka, oddał wszystko, nawet samego siebie. Krzyż Chrystusa wzywa każdego, kto idzie za Zbawicielem, do podobnego poświęcenia. Przedstawia on zasadę nieba — dawanie. Dobroczynność i świadczenie dobra innym ludziom są prawdziwymi owocami chrześcijańskiego życia. Zasadą tego świata jest branie, dążenie do szczęścia kosztem innych. Ale zasada ta nikogo nie doprowadziła do szczęścia, a jedynie do nędzy i śmierci. Światło ewangelii, bijące od krzyża Chrystusa, niesie potępienie egoizmu oraz pochwałę hojności i dobroczynności” (*Rozsądne szafarstwo*, s. 8).

Pamiętajmy o tym głębokim duchowym znaczeniu naszych dziesięcین i darów, kiedy oddajemy je do skarbnicy Pańskiej.

Tekst biblijny i pieśni

Kol. 2,13-15

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci *Modlitewna roślina*

Pomoce: Doniczka na roślinę.

Nauka: Staraj się modlić regularnie, podobnie jak to czynił Dawid. „W wieczór i rano, i w południe modlić się (...) i wołać będę, aż wysłucha głos mój” (Ps. 55,18 BG).

- Plan: 1. Modlitewna roślina.
2. Powinniśmy ze czcią przychodzić do Boga.
3. Rozmawiaj z Bogiem każdego dnia.

Mam w domu roślinę, którą lubię obserwować, gdyż ma ona ciekawy zwyczaj. Dziwnie się też nazywa. Niektórzy nazywają ją króliczą łapką, bo na jej liściach widnieje pięć par ciemnych znaczków podobnych do odcisków łapki królika.

Jednak roślina ta ma jeszcze inną nazwę, która bardzo mi się podoba. Otóż jest ona nazywana modlitewnikiem. Zaraz powiem wam, dlaczego.

Każdego dnia, kiedy zapada zmierzch, liście tej rośliny zbliżają się do siebie nawzajem jak ręce składane do modlitwy i pozostają złożone do świtu.

Wieczorem lubię przesiadywać w pokoju, w którym stoi ta roślina, i przyglądam się, jak jej liście składają się, przybliżając się jeden do drugiego. Nigdy nie są rozłożone w nocy.

Ten mały modlitewnik głosi mi piękne kazanie. Kiedy widzę, jak co wieczór składa swoje liście i co rano rozkłada je do światła, przypomina mi to o zwyczaju, który powinniśmy stale pielęgnować — zwyczaju, o którym Dawid mówił w naszym wersecie przewodnim.

Ta mała roślinka mówi nam: „Nigdy nie zapominaj o modlitwie! Spójrz na mnie. Ja zawsze składam moje liście wieczorem i otwieram je rano”.

Czasami wieczorem, kiedy przesiadujecie do późna, możecie być bardzo senni. Macie wtedy ochotę zasnąć nie rozmawiając z Bogiem i nie prosząc Go o przebaczenie i błogosławieństwo. Jednak mały modlitewnik przypomina wam: „Nigdy nie zaniedbujcie modlitwy!”

Być może rano spieszycie się. Szukacie tenisówek, paska do spodni czy książki, której nie odłożyliście wczoraj na miejsce. Macie wówczas ochotę wyjść z domu nie modląc się, bo czas biegnie jak szalony i szkoda wam każdej chwili.

Niech modlitewnik przypomni wam wtedy: „Nie zaniedbuj modlitwy!”

Tak, niech codzienna modlitwa stanie się waszym dobrym zwyczajem. Nigdy nie zapominajcie rozmawiać z Bogiem. On pragnie troszczyć się o was i pomagać wam codziennie.

Plan kazania

Zwycięstwo krzyża

A. WPROWADZENIE

1. W Liście do Kolosan zawarte są trzy wielkie prawdy, których naucza apostoł Paweł głosząc ewangelię:

- a. *Inkarnacja Jezusa Chrystusa*. On jest prawdziwym człowiekiem z ciała, krwi i kości, a nie tylko duchem mającym wygląd człowieka, jak twierdzili pewni fałszywi nauczyciele.
- b. *Boskość Jezusa Chrystusa*. On jest Bogiem w pełni znaczenia tego słowa, a nie istotą niższego rzędu, jak niektórzy nauczali. Oto świadectwo Nowego Testamentu w tej kwestii: „Gdyż w nim mieszka cieleśnie cała pełnia boskości” (Kol. 2,9).
- c. *Panowanie Jezusa Chrystusa*.
 - 1) On jest ponad całym stworzeniem, ponad wszystkimi stworzonymi istotami (Kol. 1,15.16).
 - 2) On jest Głową Kościoła (Kol. 1,18).
 - 3) On jest ponad wszelkimi zwierzchnościami i mocami (Kol. 2,10.15). Sednem i podstawą chrześcijaństwa jest to, że zostaliśmy odkupieni „przez krew krzyża jego”. Przez śmierć Jego Syna na krzyżu, Bóg pokonał grzech, śmierć i diabła (Kol. 1,20).

B. NAJWAŻNIEJSZY FAKT W DZIEJACH ŚWIATA: ZWYCIEŚTWO KRZYŻA

1. *Zwróć uwagę na argumenty, jakie Paweł przytacza, by to podkreślić*: „odpuściwszy nam wszystkie grzechy; wymazał obciążający nas list dłużny (...) rozbroił nadziemskie władze i zwierzchności (...) odniósłszy w nim triumf nad nimi” (Kol. 2,13-15). „Gdy wracali do Jerozolimy, ludzie przyglądali się im ze zdumieniem. Po osądzeniu i ukrzyżowaniu Chrystusa przypuszczano, że uczniowie będą przygnębieni i zawstydzeni. Ich wrogowie spodziewali się, że na ich twarzach zobaczą oznaki smutku i porażki, ale na ich obliczach malowały się radość i triumf. Twarze uczniów istotnie promieniały nieziemskim szczęściem” (*Życie Jezusa*, s. 598).
2. *Zwycięstwo krzyża jest historycznym faktem*. Nie ma wątpliwości, że Chrystus rzeczywiście umarł na krzyżu. „Krew krzyża jego” (Kol. 1,20) to rzeczywistość historyczna (Jan 19,34). „Chrystus umarł za grzechy nasze według Pism” (I Kor. 15,3).
3. *Zwycięstwo krzyża jest faktem teologicznym*.
 - a. Jest to fakt o największej doniosłości. W swoim pierwszym liście Jan mówi: „krew Jezusa Chrystusa (...) oczyszcza nas od wszelkiego grzechu” (I Jana 1,7).

- b. Spójrz na Jezusa w ogrodzie Getsemane, gdy padł na Niego cień krzyża. Co teraz uczyni?! Jezus stanął do walki. Przyjął wyzwanie. Podjął decyzję. Narzędzie haniebnej kary stało się narzędziem odkupienia.
4. *Zwycięstwo krzyża jest faktem duchowym i osobistym.* „I was, którzy umarliście w grzechach (...) wespół z nim ożywił, odpuściwszy nam wszystkie grzechy” (Kol. 2,13).
5. Zwycięstwo krzyża staje się osobistym zwycięstwem w naszym życiu, gdy przez wiarę w Chrystusa przyjmujemy to, czego On dokonał dla nas na krzyżu. Właśnie takie zapewnienie mieści się w idei: „Zwycięstwo krzyża”.

C. POSELSTWO KRZYŻA CHRYSZTUSA: NIESKOŃCZONE BOGACTWO ŁASKI

1. *Ten historyczny fakt ma zarówno aspekt prawny, jak i duchowy.* Aspekt prawny zwycięstwa krzyża jest poruszony w w. 14, gdzie czytamy, że ciążył nad nami wyrok śmierci. Ten wyrok został z nas zdjęty i wykonany na Chrystusie. Dzięki Jego śmierci na krzyżu jesteśmy wolni od kary za grzechy.
 - a. „Wymazał obciążający nas list dłużny, który się zwracał przeciwko nam”. Dług jest spłacony, uważany za anulowany, tak więc mamy pokój z Bogiem.
 - b. „Usunął go”. Dzięki Bogu, list dłużny został usunięty! Wyrok już nie wisi nad naszymi głowami. Nie ma go!
 - c. „Przybiwszy go do krzyża”. Rzymianie mieli w zwyczaju przybijać do krzyża napis informujący o wyroczeniu, jakie popełnił skazaniec i za które go krzyżowano. Na krzyżu Jezusa Piłat polecił umieścić napis: „Jezus Nazareński, król żydowski” (Jan 19,19). Jednak nie była to jeszcze cała prawda. Gdyby Piłat znał prawdę, napisałby: „Jezus Nazareński, król żydowski, ukrzyżowany za grzechy ludzkości”.

D. PODSUMOWANIE

Czy przyjąłeś Jezusa jako swego Zbawiciela i Pana?

Przewodnik Starszego Zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Sierpień
2002 •
Druga
sobota

Temat nabożeństwa *Doskonałsza droga*

Gdzie rodzi się uczucie miłości i współczucia, gdzie serce pragnie błogosławić i podnosić na duchu innych, tam objawia się działanie Ducha Świętego.

Myśl dnia

„Podstawą świętobliwości jest miłość. Jakikolwiek byłoby wyznanie — nikt nie posiada czystej prawdziwej miłości Boga, jeśli nie miłuje innych wolnym od wszelkiego egoizmu uczuciem. Nie otrzymamy Ducha, jeśli nie będziemy próbowali miłować. Czego nam brak — to miłości Chrystusowej. Jeżeli własne »ja« rozplynie się w Chrystusie, Jego miłość mimo woli wytryśnie z serca. Doskonałość chrześcijańskiego charakteru zdobędziemy wówczas, gdy stale będziemy pragnąć pomagać innym w uzyskaniu zbawienia, jeśli promień nieba wypełni serce i rozjaśni oblicze” (*Przypowieści Chrystusa*, s. 250).

Wstęp do zbierania darów

„Wielu z tych, którzy należą do ludu Bożego, pozwoliło się usidlić chciwości i powabom tego świata. Powinni zrozumieć, że to Bóg w swoim miłosierdziu zwraca się do nich z prośbą o środki materialne. Ludziom tym należy przedstawić potrzeby, wymagające okazania dobroczynności, gdyż w przeciwnym razie nie będą mieli okazji upodobnić swoich charakterów do naszego wielkiego Wzoru” (*Rozsądne szafarstwo*, s. 8).

Dzisiaj, gdy przynosimy Panu nasze dziesięciny i dary, idziemy w ślady naszego Zbawiciela, który oddał wszystko dla naszego zbawienia.

Tekst biblijny i pieśni

I Kor. 13,1-3

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci

Nauka: Jak każde dziecko może się stać dobrym bratem lub siostrą dla innych dzieci.

Plan: 1. Przeczytaj w II Sam. rozdz. 9, jak Dawid stał się dobrym bratem dla syna swego przyjaciela.

2. Hebr. 13,1.

Do znanego kurortu w Niemczech przyjechał pewien oficer, aby leczyć poważną chorobę. Wyglądał na bardzo chorego, więc odmawiano mu zakwaterowania w hotelach i pensjonatach. Wyglądał aż tak źle, że właściciele hoteli obawiali się, iż lada dzień może umrzeć. W końcu doszedł do ostatniego hotelu i poprosił o pokój. Znowu spotkał się z odmową, ale gdy się odwrócił, by odejść, jeden z gości hotelowych zatrzymał go. Zwracając się do recepcjonisty, powiedział:

— Ten pan jest moim krewnym. Jeśli nie możecie znaleźć dla niego pokoju, może spać w moim łóżku, a ja będę spał na kanapie.

Recepcjonista i właściciel hotelu nie śmieli odmówić, tak więc chory oficer znalazł wreszcie miejsce, gdzie mógł odpocząć. Kiedy obaj mężczyźni znaleźli się w pokoju, oficer powiedział:

— Proszę mi wyjaśnić, dlaczego pan to zrobił. Przecież obaj wiemy, że nie jestem pana krewnym, choć byłby to dla mnie zaszczyt, gdybym należał do rodziny tak zacnego i uprzejmego człowieka.

— Jesteśmy spokrewnieni ze sobą przez naszego Pana, Jezusa Chrystusa — odpowiedział. — To On uczy mnie, że zawsze mamy darzyć naszych bliźnich braterską miłością.

Czy jesteście dobrymi braćmi i siostrami dla waszych bliskich, sąsiadów i kolegów? Módlmy się, byśmy byli dobrymi braćmi i siostrami dla innych dzieci.

Plan kazania *Doskonalsza droga*

A. WPROWADZENIE

1. *To ty jesteś tą jedyną osobą, która może zadecydować, jak będziesz żyć.* Możesz być ustępliwy albo kłótniwy, możesz służyć pomocą albo wyrządzać innym krzywdę, możesz być miły albo nieznośny dla swoich bliskich, przyjaciół i znajomych, dla całego swego otoczenia.
2. *Paweł powiada: „Ja wam wskażę drogę jeszcze doskonalszą”* (I Kor. 12,31). Chrześcijańskie życie jest nie tylko dobrą, ale doskonalszą od wszystkich innych drogą.
3. *Podłoże historyczne.* Paweł otrzymał właśnie list z Koryntu, w którym donoszono mu o licznych problemach w zborze, które wynikły wskutek porzucenia doskonalszej drogi. Odpowiadając na ten list apostoł pisze: „W świetle waszych zróżnicowanych stylów życia — nie zawsze dobrych, a czasami wręcz nagannych — oraz trudności i zmartwień, jakich przysporzyły one zborowi, wydaje mi się, że już najwyższy czas, byście uznali potrzebę pójścia doskonalszą drogą”.
4. *Według apostoła, miłość jest tą „doskonalszą drogą”.* W swoim pierwszym liście do zboru w Koryncie Paweł

wymienia cztery rzeczy, z powodu których miłość jest doskonalszą drogą życia:

B. MIŁOŚĆ W SŁUŻBIE UZDRAWIANIA (I Kor. 1,10-17a)

1. Wyznawcy ze zboru w Koryncie napisali do Pawła długi list, w którym opisali kilka problemów, jakie narosły w zborze.
 - a. Jednym z problemów, który nie został opisany, były podziały w zborze. Paweł dowiedział się o nich od krewnych Chloe, znanej i szanowanej wyznawczyni zboru korynckiego.
 - b. Fakt, iż apostoł postanowił odnieść się do tej sprawy przede wszystkim, sugeruje, że uważał ją za najpoważniejszą.
2. Miłość pełni swą służbę uzdrawiania, kiedy Chrystus jest wywyższany (1,12-16).
 - a. W w. 12 Paweł zwraca się do wszystkich stronnictw w zborze korynckim, których zwolennicy budowali swą odrębność na autorytecie pewnych osób.
 - 1) Niektórzy mówili: „Ja jestem Pawłowy”. Paweł nie uważał tego za komplement. Żaden kaznodzieja nie powinien być dumny z tego, że ludzie powołując się na jego autorytet wywołują rozłam w zborze. Twierdząc, że naśladują Pawła-teologa, ludzie ci uważali się za „wielkich teologów”.
 - 2) Inni mówili: „Ja jestem Apollosowy”. To byli ludzie „wyższej kultury”, którzy uwielbiali krasomówstwo, jako że Apollos był znakomitym mówcą.
 - 3) Jeszcze inni twierdzili: „Ja jestem Kefasowy”, ponieważ Piotr był uważany za żarliwego, bezkompromisowego ewangelistę. Zwolennicy tego stronnictwa wyznawali w ewangelizacji zasadę „kawa na lawę”, nie licząc się z uczuciami bliźnich.
 - 4) W końcu znaleźli się też „superchrześcijanie”, którzy chętnie mówili: „A ja jestem Chrystusowy”.
 - b. Paweł rzuca wyzwanie im wszystkim, pytając w w. 13:
 - 1) „Czy rozdzielony jest Chrystus?”
 - 2) „Czy Paweł za was został ukrzyżowany...”
 - 3) „...albo w imię Pawła zostaliście ochrzczeni”, czy raczej w imię Ojca, Syna i Ducha Świętego?
 - c. W w. 14-16 wyraża zadowolenie z faktu, iż ochrzcił osobiście jedynie kilka osób, nie dając innym dodatkowego powodu, by nazywali się jego naśladowcami.
3. *Uzdrowiająca służba miłości jest pełniona, gdy głoszona jest ewangelia* (1,17). Ewangelia jest dobrą no-

wina o uzdrawiającej służbie miłości Chrystusa. Chrystus jest sednem ewangelii — nie Paweł, Apollos, Piotr czy jakikolwiek inny człowiek.

C. PROSTOTA JĘZYKA MIŁOŚCI (I Kor. 2,1,2)

Miłość nie skłania człowieka do tego, by swoją ważnością, wiedzą, inteligencją czy „wyniosłością mowy lub mądrości” chciał wyrzucić na innych wielkie wrażenie. Za tego rodzaju postawami stoi raczej egoizm, ale nie miłość, która jest „doskonalszą drogą”. Miłość dąży do wyraźnego i prostego przedstawiania ewangelii Jezusa Chrystusa i Jego zbawczej mocy, „aby wiara wasza nie opierała się na mądrości ludzkiej, lecz na mocy Bożej” (I Kor. 2,5).

D. MIŁOŚĆ JAKO NARZĘDZIE ROZWIĄZYWANIA PROBLEMÓW (I Kor. rozdz. 5-12)

W tych ośmiu rozdziałach Paweł ustosunkowuje się do długiej listy problemów, jakie opisano mu w liście nadesłanym z Koryntu. Wszystkie one mogły zostać rozwiązane jedynie dzięki poleganiu na Bożej miłości.

E. MIŁOŚĆ JAKO NAJWIĘKSZA WARTOŚĆ (I Kor. 12,31 - 13,13)

Paweł kończy rozdział dwunasty mówiąc: „A ja wam wskażę drogę jeszcze doskonalszą”. Następnie pisze przepiękny hymn o miłości, który podsumowuje stwierdzeniem: „Lecz z nich największa jest miłość”. Dlaczego miłość jest „największą” z cnót? Dlaczego jest „doskonalszą drogą”? Ponieważ posiada niezrównaną wartość.

1. Wyższość miłości przejawia się w tym, jaką wartość nadaje ona darom duchowym (13,1-3).
2. Wyższość miłości jest ukazana w słowach, które zostały użyte w celu jej opisanie (13,5-13).

F. PODSUMOWANIE

Paweł kończy swój list słowami: „Wszystko niech się dzieje u was w miłości” (16,14), a ostatnie zdanie listu brzmi: „Miłość moja niech będzie z wami wszystkimi” (16,24). „Bóg przyjmuje służbę jedynie od tych, którzy są uczestnikami Jego boskiej natury. Bez Chrystusa człowiek nic nie może uczynić. Jedynie miłość do Boga i do człowieka stawia człowieka na uprzywilejowanej pozycji względem Boga. Posłuszeństwo boskiemu przykazaniu [miłości] uzdalnia nas do współpracy z Bogiem. Miłość jest owocem wyrastającym na chrześcijańskim drzewie, owocem, który jest jak liście drzewa żywota służące do uzdrawiania narodów” (Manuscript 108, 1903).

Przewodnik Starszego Zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Sierpień
2002 •
Trzecia
sobota

Temat nabożeństwa *Nadzieja jedynie w Jezusie*

Jezus Chrystus jest jedyną nadzieją grzeszników. Jedynie w Nim możemy znaleźć drogę do szczęścia w tym życiu i w wieczności.

Myśl dnia

„Życiem swym i śmiercią Chrystus osiągnął coś więcej niż wybawienie z ruiny spowodowanej grzechem. Celem szatana było wywołanie wiecznego rozdziału między Bogiem a człowiekiem, ale w Chrystusie dostępujemy ściślejszego zespolenia z Bogiem, niż gdybyśmy w ogóle nigdy nie upadli. Przyjmując ludzką naturę, Zbawiciel związał się z ludzkością więzami nie do zerwania. Związał się z nami na wieczne czasy” (*Życie Jezusa*, s. 25).

Wstęp do zbierania darów

Czasami nasze dzieci mają ciekawe spojrzenie na pieniądze. Jedno z dzieci pozostawiło taką oto karteczkę w koszyku na dary: „Drogi Pastorze. Przepraszam, że nie mogę dać pieniędzy w tą sobotę, ale mój tata nie podwyższył mi kieszonkowego. Czy możesz wygłosić kazanie o podwyższeniu kieszonkowego, które dostają dzieci? Dzięki temu zbor będzie miał więcej pieniędzy”.

Dzieci mogą nas wiele nauczyć, jeśli chodzi o szafowanie pieniędzmi. Niektóre skwapliwie oddają w zborze wszystko, co mają. Inne chętnie wyrzekają się zakupu kolejnej zabawki, by poświęcić pieniądze na głoszenie ewangelii.

Kiedy doświadczymy radości dawania (a dochodzimy do tego w różnym wieku), przestajemy żałować tego, co poświęcamy dla rozwoju królestwa Bożego. Nasza współpraca z Bogiem staje się dla nas największą wartością.

Tekst biblijny i pieśni

Kol. 1,3-5

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci *Świeżo malowane*

Pomoce: Puszka farby.

Nauka: Powinniśmy zwrócić uwagę na przestrogi zawarte w Słowie Bożym. Bóg ostrzega nas, byśmy nie zbliżali się do tego, co szkodliwe.

- Plan: 1. W Biblii mamy ostrzeżenia.
2. Bóg nam je dał, ponieważ pragnie nam pomóc.
3. Postanówmy sobie, że będziemy zwracać baczną uwagę na ostrzeżenia, które Bóg nam dał w swoim Słowie. „Słuchajcie przestrogi, abyście byli mądrzy, a nie odrzucajcie jej!” (Przyp. 8,33).

Sklep malowano ładną, zieloną farbą. Przez kilka kolejnych dni malarz co chwila zanurzał pędzel w wiadrze z farbą i malował drewniane ściany. W południe przerywał na chwilę, by zjeść posiłek i odpocząć, a potem znów wracał do pracy.

Pewnego popołudnia Marysia wracała ze szkoły do domu. Była to bardzo ciekawska dziewczynka, która lubiła obserwować wszystko, co wokół niej się działo. Przechodząc koło sklepu zobaczyła na zielonych drzwiach kartkę z napisem: „Świeżo malowane”.

Ciekawe, czy to prawda? — pomyślała. Musiała się przekonać osobiście, więc przycisnęła mocno palec do drzwi. Tak, napis mówił prawdę. Jej palec był teraz zielony, a na drzwiach został po nim ślad.

Ojej! — pomyślała Marysia. — *Co powie na to malarz?* Nagle zobaczyła, że sukienka również przyklepiła się do świeżo pomalowanych drzwi i cała jest poplamiona!

Co powie mama? — myślała Marysia przerażona.

No cóż, oczywiście, ani mama, ani malarz nie byli zachwyceni!

Biblia ostrzega nas przed tym, co może poplamieć nasze charaktery. Bóg mówi nam, byśmy nie zbliżali się do pewnych rzeczy, które mogą nam szkodzić. Powiedział Adamowi i Ewie, by nie dotykali owocu z drzewa poznania dobra i zła. Jednak oni to zrobili i wskutek tego cierpi teraz cała ludzkość.

Nie bądźcie tacy jak Marysia. Niech ciekawość nie bierze góry nad rozsądkiem. Zwracajcie baczną uwagę na Boże ostrzeżenia.

Plan kazania *Chrystus naszą jedyną nadzieją*

A. WPROWADZENIE

1. Kluczowym słowem w przesłaniu na dziś jest *nadzieja*. Jest ona oparta na przekonaniu, że to Chrystus jest jedyną nadzieją!
2. Odważnie powiedziane — „jedyna” nadzieja. Stwierdzenie to eliminuje inne potencjalne źródła nadziei. Jest to stwierdzenie ponadczasowe, ponieważ przetrwało wieki. Nie jest też nieodpowiedzialne, gdyż wiara w nie wiąże się z przyjęciem pewnej odpowiedzialności.

B. CHRYSYTUS JEDYNĄ NADZIEJĄ NA ZBAWIENIE

1. *Przykład*. W kopalni zawalił się chodnik, więc drużyna ratownicza wyruszyła natychmiast, by odkopać uwię-

- zionych ludzi, zanim zabraknie im powietrza. Kiedy ratownicy torowali sobie drogę do zasypanych górników, w pewnym momencie zdawało im się, że słyszą stukanie w skałę. Przerwali na chwilę akcję ratowniczą, a wtedy usłyszeli, że uwięzieni w śmiertelnej pułapce górnicy wystukują alfabetem Morse'a pytanie: „Czy jest nadzieja? Czy jest nadzieja? Czy jest nadzieja na ratunek?”
2. Chrystus jest jedyną nadzieją na zbawienie, którego tak bardzo potrzebujemy.
 - a. W Biblii czytamy, że człowiek — pozostawiony sam sobie — nie ma nadziei i jest „bez Boga na świecie” (Ef. 2,12).
 - b. Jest duchowo zagubiony, „został potępiony” (Jan 3,18 BT).
 - c. Nie jutro, nie w przyszłym roku, nie za dwadzieścia lat, nie w chwili śmierci, ale już jest potępiony!
 - d. Ponadto człowiek jest „uwięziony” w swej grzesznej naturze. „Podstępne jest serce (...) i zepsute, któż może je poznać?” (Jer. 17,9).
 - e. Człowiek jest także przytłoczony przerażającymi konsekwencjami grzechu. „Zapłatą za grzech jest śmierć” (Rzym. 6,23).
 - f. Paweł wołał: „Któż mnie wybawi z tego ciała śmierci?” (Rzym. 7,24).
 3. Chrystus jest jedyną nadzieją na zbawienie dane ludzkości przez Boga.
 - a. W odpowiedzi na pytanie udręczonego grzesznika pragnącego prawdy: „Co mam czynić, abym był zbawiony?”, padła odpowiedź: „Uwierz w Pana Jezusa, a będziesz zbawiony, ty i twój dom” (Dz. 16,30.31).
 - b. Zbawienia nie dziedziczy się po rodzicach, ani nie zdobywa się dzięki przestrzeganiu zasad. Nie daje go Kościół, kultura, zewnętrzne symbole ani poprawne zachowanie. Zbawienie jest tylko w Jezusie Chrystusie! (I Tym. 1,15).
 4. Chrystus jest jedyną nadzieją na zbawienie i trzeba Go przyjąć osobiście.
 - a. Słyszac o „nadziei ewangelii”, którą jest Chrystus, musimy w Niego uwierzyć.
 - b. Musimy przyjąć i uznać prawdę o Chrystusie, przyjmując, że On żył, umarł i zmartwychwstał oraz zdać się na Niego i oddać swoje życie w Jego ręce. W Ew. Jana 1,12 czytamy: „Tym zaś, którzy go przyjęli, dał prawo stać się dziećmi Bożymi, tym, którzy wierzą w imię jego”.

C. CHRYSTUS JEDYNĄ NADZIEJĄ NA ZASPOKOJENIE
ŻYCIOWYCH POTRZEB

Paweł mówił o nadziei ewangelii (Kol. 1,5.6). Chrystus wkracza w życie ludzi i zmienia je. Daje moc do życia tu i teraz. W Gal. 2,20 czytamy, że „obecne życie moje” jest życiem, w którym „żyje we mnie Chrystus”, dając moc, pokój i radość.

D. CHRYSTUS JEDYNĄ NADZIEJĄ NA ŻYCIE WIECZNE

1. Nadzieja w Chrystusie jest pewnością wieczności sięgającej poza doczesność, ku nieśmiertelnemu życiu. W Kol. 1,5 Paweł mówi o „nadziei, która jest przygotowana dla was w niebie”.
 - a. Nadzieja w Chrystusie jest nadzieją Jego powtórnego przyjścia. On sam obiecał, że przyjdzie powtórnie (Jan 14,3).
 - b. Aniołowie mówili o tym wydarzeniu (Dz. 1,11).
 - c. Apostoł Paweł opisał je wzniosłymi słowami (I Tes. 4,16).
 - d. Jezus przyjdzie osobiście, w mocy, niespodziewanie. Co za nadzieja!
2. Nadzieja w Chrystusie jest nadzieją zmartwychwstania.
 - a. Chrystus pokonał śmierć (II Tym. 1,9.10).
 - b. Zmartwychwstanie zostało nam obiecane jako rzeczywiste wydarzenie (I Kor. rozdz. 15).
 - c. Śmierć nie jest ostatecznością dla wierzącego człowieka, bo Chrystus jest naszą nadzieją.
3. *Nadzieja w Chrystusie jest nadzieją na uniewinnienie na sądzie.* W Hebr. 9,27 czytamy: „A jak postanowione jest ludziom raz umrzeć, a potem sąd”. Chrystus poniósł karę za nas. Choć sąd jest pewny, dzięki Chrystusowi nie musimy się obawiać, gdyż przyjmując Go jako naszego Zbawiciela i oddając się w Jego ręce, przeszliśmy ze śmierci do żywota.

E. PODSUMOWANIE

Chrystus jest jedyną nadzieją! Co za wspaniałe i pocieszające stwierdzenie! Czy wierzysz w to? Jeśli tak, mów o tym, zwiastuj to, dziel się tym, świadcz o tym i proponuj wszędzie, dokąd się udasz.

Przewodnik Starszego Zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Sierpień
2002 •
Czwarta
sobota

Temat nabożeństwa

Postępowanie w trudnych sytuacjach

Kiedy chrześcijanin znajdzie się w trudnej sytuacji, musi zachować spokój i starać się nauczyć czegoś dobrego, pamiętając, że Bóg we wszystkim współdziała ku dobremu z tymi, którzy Go miłują.

Myśl dnia

„Zapewne, potwarz może zaszkodzić dobremu imieniu człowieka, ale jednak nigdy nie splami jego charakteru; takiego człowieka Bóg ma w swojej opiece. Jeżeli wystrzegamy się grzechu, to żadna potęga ludzka ani szatańska nie może splamić naszej duszy. Człowiek, który oddał swe serce Bogu, pozostanie zawsze takim samym w czasie największego utrapienia i w najbardziej szczęśliwych okolicznościach życia, kiedy wydaje się, że Bóg jest przychylny. Nawet wtedy, gdy słowa i czyny jego są fałszywie przedstawiane przez innych ludzi, nie przejmuje się, ponieważ ma na uwadze ważniejsze sprawy” (*Nauki z Góry Błogosławienia*, s. 35).

Wstęp do zbierania darów

Przynosząc Panu dziesięciny i dary, pamiętaj, że darów składanych Bogu nie można mierzyć ich wielkością, ale ofiarnością, jaka towarzyszy ich oddawaniu i motywacją, jaka przyświeca dawcy. Wielkie i małe — nasze dary są cenne w oczach Bożych.

Tekst biblijny i pieśni

II Kor. 4,8.9

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci

Odplata

Nauka: Od sposobu, w jaki traktujemy innych, często zależy sposób, w jaki oni traktują nas.

- Plan: 1. Historia małego chłopca i jego matki.
2. Otrzymujemy to, co dajemy.
3. Traktuj innych tak, jak chcesz, aby oni cię traktowali (Łuk. 6,31).

Pewnego dnia mały chłopiec imieniem Janek wybrał się ze swoją mamą do pewnej kotliny znanej z tego, że bardzo wyraźnie słychać było w niej echo.

— Jeśli krzykniesz, inny mały chłopiec też krzyknie do ciebie — powiedziała mama.

Tak więc chłopczyk zawołał:

— Gdzie jesteś?!

Po kilku sekundach usłyszał „innego małego chłopca”, który zawołał to samo. Janek pomyślał, że tamten chłopiec kpi sobie z niego.

— Nie lubię cię! — zawołał.

— Nie lubię cię! — odpowiedział „inny mały chłopiec”.

Janek rozplakał się. Mama próbowała go pocieszyć. Powiedziała mu, że niewłaściwie potraktował „małego chłopca”, więc teraz musi mu powiedzieć coś miłego.

— Powiedz mu, że chcesz być dla niego miły — powiedziała.

— Chcę być dla ciebie miły! — zawołał Janek.

— Chcę być dla ciebie miły! — odpowiedziało echo. Janek ucieszył się, a na jego twarzy pojawił się promienny uśmiech.

Ludzie traktują nas podobnie jak echo. Jeśli jesteśmy niemili albo niegrzeczni dla innych, oni przypuszczalnie będą traktować nas w taki sam sposób, ale jeśli jesteśmy uprzejmi, ludzie będą dla nas także uprzejmi.

Jezus powiedział, że kiedy obdarzamy dobrymi rzeczami innych, oni będą nas także nimi obdarzać, i jeśli przebaczymy innym, oni także będą nam przebaczać. Tak jak echo.

Plan kazania

Kiedy zostales skrzywdzony.

A. WPROWADZENIE

1. *Uwarunkowania historyczne.* Niektórzy chrześcijanie w zborze korynckim nie lubili Pawła. Nacisk kładziony przez niego na potrzebę zachowania chrześcijańskiej moralności oraz jego odważne karcenie tych, których życie nie było zgodne z ich wiarą, doprowadzały tych ludzi do gniewu. Najwyraźniej między I a II Listem do Koryntian Paweł wysłał do tamtejszego zboru jeszcze jeden list, który nie wszedł w skład kanonu biblijnego i nie zachował się do naszych czasów. Musiał zawierać bardzo surowe napomnienia, skoro wzbudził tak ostry sprzeciw.
2. *Drugi zachowany list Pawła sprawił, że zбір odzyskał względną równowagę.* Wyznawcy ujrzeli zło we właściwym świetle. Krytycznie ustosunkowali się do poczynań grupy odstępców. Jednak ludzie ci, pró-

bując bronić siebie, wyrządzili krzywdę apostołowi i narazili na szwank jego reputację. Z doświadczenia Pawła uczymy się trzech podstawowych zasad postępowania w sytuacjach, w których zostaliśmy przez kogoś skrzywdzeni.

B. PRAWDY, KTÓRYCH TRZEBA SIĘ NAUCZYĆ (II Kor. 2,14)

1. *Jak zwyciężać zło* (II Kor. 2,14a).

a. Aby „zwyciężyć zło” nie wystarczy przemóc je siłą. Trzeba raczej nie pozwolić, by zło nam wyrządzone pokonało nas.

b. Nie zawsze jesteś w stanie zapanować nad tym, co robią inni, ale zawsze możesz zapanować nad tym, jak reagujesz na wyrządzone ci zło.

1) „Jeśli tedy utrapienie nas spotyka, jest to dla waszego pocieszenia i zbawienia; jeśli zaś pocieszenie, jest to ku waszemu pocieszeniu, którego doświadczacie, gdy w cierpliwości znosiscie te same cierpienia, które i my znosimy” (II Kor. 1,6).

2) *Przykład.* Pewien okrutny właściciel starego muła, kiedy uznał, że nie nadaje się on już do pracy, postanowił się go pozbyć zasypując go żywcem w głębokim dole. Wprowadził go do dołu, a następnie łopatą zaczął wrzucać ziemię, by zasypać biedne zwierzę. Jednak muł nie poddał się. Strząsał ziemię ze swojego grzbietu i udeptywał ją kopytami, a gdy dno podniosło się wystarczająco wysoko, by mógł sięgnąć kopytami brzegu, wspiął się na górę i uciekł od swego okrutnego pana!

c. To zwycięstwo ma zarówno ludzką, jak i boską stronę. Jeśli ty uczynisz to, co należy do ciebie, Bóg wiernie spełni to, co obiecał.

1) „Bo, jak liczne są cierpienia Chrystusowe wśród nas, tak też i przez Chrystusa obficie s pływa na nas pociecha” (II Kor. 1,5).

2) Nie jesteśmy pozostawieni sami sobie w tej walce przeciwko złu. W w. 3-7 słowa „pociecha” i „pocieszać” występują aż dziewięć razy.

3) „Bóg wszelkiej pociechy” (w. 3) okazuje nam swoje boskie współczucie i pociesza nas.

2. *Jak pocieszamy tych, którzy zostali skrzywdzeni?* Dlaczego Bóg to czyni? „Abyśmy tych, którzy są w jakimkolwiek utrapieniu, pocieszać mogli taką pociechą, jaką nas samych Bóg pociesza” (II Kor. 1,4).

3. *W jaki sposób jesteśmy zależni od Boga?* (II Kor. 1,9). Nie mamy szczegółowych informacji na temat trudnych doświadczeń, jakie Paweł przeżył w Efezie. Jednak uznał on, że doświadczenia te miały pewien dobry skutek — przybliżyły go do Boga. Jeszcze bardziej uzmysłowiły mu jego całkowitą zależność od Boga.

C. *WŁAŚCIWE POSTAWY* (II Kor. 1,13; 2,5-11)

1. *Postawa otwartości* (II Kor. 1,13). Niektórzy twierdzili, że Paweł w swych listach nie miał na myśli dokładnie tego, o czym pisał. Paweł odpowiedział, że w jego słowach nie było żadnej przesady ani ukrytego znaczenia.
2. *Postawa przebaczenia* (II Kor. 2,5-11).
 - a. Kiedy Paweł odwiedził zbór koryncki, zastał tam aktywnego przywódcę opozycji. Krótka wizyta apostoła odbyła się w nieprzyjemnej atmosferze z powodu działalności tego człowieka. Wszczęto postępowanie dyscyplinarne, ale niektórzy uważali, że kara nie była wystarczająco surowa, więc chcieli wymierzyć większą karę.
 - b. Wtedy Paweł okazał mu wielkoduszność. Stwierdził, że dalsze karanie nie jest właściwe. Buntownik okazał skruchę, więc wymierzanie surowszej kary spowodowałoby więcej zła niż dobra. Mogłoby doprowadzić ukaranego do rozpacz.
 - c. Naszym celem nie jest unieszkodliwienie grzesznika przez doprowadzenie go do uległości, ale dopomożenie mu, by stał się prawdziwym i szczerym dzieckiem Bożym.

D. *PODSUMOWANIE*

Kiedy zostałeś skrzywdzony:

1. Musisz nauczyć się pewnych prawd.
2. Musisz przyjąć właściwą postawę.

„Chrystus wie wszystko, co ludzie błędnie myślą i fałszywie przedstawiają. Dzieci Jego mogą spokojnie i ufnie znosić największe obelgi i wzgardę, ponieważ nie ma żadnej rzeczy tajemnej, która by nie wyszła na jaw. A ci, którzy wielbią Boga, będą uwielbieni przez Niego w obliczu aniołów i ludzi” (*Nauki z Góry Błogosławienia*, s. 35). Jakkolwiek dotkliwie zostałeś czy zostaniesz skrzywdzony, możesz wraz z Pawłem powiedzieć: „Bogu niech będą dzięki, który nam zawsze daje zwycięstwo w Chryście” (II Kor. 2,14).

Przewodnik Starszego Zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Sierpień
2002 •
Piąta
sobota

Temat nabożeństwa

Przyjaźń

W naszych wzajemnych kontaktach powinniśmy pamiętać o Jezusie i o tym, że On jest zawsze z nami.

Myśl dnia

„Byłoby dla nas bardzo pożyteczne spędzanie codziennie godziny na rozmyślaniu o życiu Chrystusa. Powinniśmy je rozważyć punkt po punkcie i pozwolić swej wyobraźni ukazać każdą scenę, a szczególnie te ostatnie. Jeżeli w ten sposób przemyślimy wielkość Jego ofiary dla nas, to nasza ufność do Niego utrwali się, nasza miłość ożywi się i napełnieni będziemy do głębi Jego duchem” (*Życie Jezusa*, s. 52).

Wstęp do zbierania darów

„Bóg jest źródłem życia i radości całego wszechświata. Jak promienie światła rozchodzą się od słońca, tak błogosławieństwa płyną od Boga do wszystkich jego stworzeń. W swej nieskończonej miłości dał On ludziom przywilej uczestniczenia w boskiej naturze, w tym także przywilej przekazywania Jego błogosławieństw bliźnim. To jest największy zaszczyt i największa radość, jakimi Bóg mógł obdarzyć ludzi. Najbliżej Stwórcy są ci, którzy uczestniczą w Jego dziele miłości. Ten, kto odrzuca przywilej współpracy z Bogiem — nędznik, ignorujący w swym egoizmie potrzeby innych ludzi i gromadzący bogactwa tylko dla siebie — pozbawia się największego błogosławieństwa, jakie Bóg mu chciał ofiarować” (*Rozsądne szafarstwo*, s. 23).

Bierzmy udział w dziele miłości przez oddawanie naszych dziecięcin i darów.

Tekst biblijny i pieśni

Kol. 4,7,8

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci

Najlepszy przyjaciel

Nauka: „Człowiek, który ma przyjaciół, ma się obchodzić po przyjacielsku, ponieważ przyjaciel bywa przychylniejszy nad brata” (Przyp. 18,24 BG).

- Plan: 1. Musimy być dobrymi przyjaciółmi.
2. Musimy nauczyć się wybierać dobrych przyjaciół.
3. Jezus jest naszym najlepszym Przyjacielem, na którym możemy całkowicie polegać.

Wszyscy lubimy mieć przyjaciół, z którymi możemy rozmawiać, bawić się i chodzić w różne miejsca. Czy wiecie, jak zdobywa się przyjaciół? Trzeba być dla nich przyjacielem!

A czy wiecie, kto jest najlepszym Przyjacielem? Jezus. Biblia mówi nam, że On jest z nami zawsze. Jego przyjaźń jest lepsza niż przyjaźń nawet najlepszych ziemskich przyjaciół.

Kiedyś pewien student, uczęszczając na spotkania modlitewne, był świadkiem pięknej przyjaźni. Jedną ze studentek była osobą niepełnosprawną — miała trudności z chodzeniem. Gdy poruszała się po terenie kampusu, zawsze towarzyszyła jej inna studentka. Dziewczyna chodziła wolno, ale jej koleżanka czekała na nią i pomagała jej pokonywać przeszkody, np. krawężniki czy schody.

Pewnego dnia, gdy studenci byli na wykładach, rozpętała się straszna burza. Po skończonych zajęciach, ci, którzy musieli się udać do innych budynków, biegli co sił w nogach, aby nie zmoknąć. Kilkoro z nich, tuż przed akademikiem, zobaczyło niepełnosprawną dziewczynę usiłującą wejść na schody. Pomyśleli, że dziewczyna jest sama, bez swojej koleżanki, która z pewnością pobiegła przodem i schowała się przed deszczem. Jednak, gdy podbiegli bliżej, zobaczyli, że koleżanka niepełnosprawnej studentki jest obok niej i jak zwykle cierpliwie jej pomaga. To był przykład prawdziwej przyjaźni.

Jezus jest właśnie takim przyjacielem dla was.

Plan kazania

Przekształcająca moc przyjaźni

A. WPROWADZENIE

1. *Jedną z najsilniejszych więzi międzyludzkich jest przyjaźń.* Każdy z nas pamięta i wspomina radości, smutki oraz doświadczenia przeżyte wspólnie z przyjaciółmi.
2. Biblia z uznaniem wyraża się o przyjaźni: „Człowiek, który ma przyjaciół, ma się obchodzić po przyjacielsku, ponieważ przyjaciel bywa przychylniejszy nad brata” (Przyp. 18,24).
3. Przyjaźń czyni życie piękniejszym i radośniejszym. Poetka Elizabeth Barrett Browning zapytała jednego ze swoich przyjaciół o tajemnicę jego szczęśliwego życia. Ten chwilę się zastanowił, a następnie odpowiedział: „Mam przyjaciół”.

4. Jedną z najważniejszych rzeczy w naszym życiu jest przyjaźń, która wytrzymuje próbę czasu.
5. Kiedy dochodzimy do ostatniej części Listu do Kolosan, zapoznajemy się z wieloma przyjaciółmi apostoła Pawła. Ludzie ci byli z nim w Rzymie. Pamiętaj, że w tym czasie Paweł był więźniem, a jednak ludzie ci okazywali mu swą przyjaźń i byli lojalni wobec niego odwiedzając go regularnie. Ta lista imion (zarówno znanych, jak i występujących po raz pierwszy w Biblii) ma dla nas ważne przesłanie o przekształcającym wpływie przyjaźni. W imionach wymienionych przez Pawła możemy ujrzeć odbłask ewangelii.

B. PRZEKSZTAŁCAJĄCA MOC PRZYJAŹNI ZMIENIA ŻYCIE LUDZI

1. Życie człowieka może ulec zmianie.
 - a. Onym był niewolnikiem Filemona, mieszkańca Kolosów. Jako niewolnik okradł swego pana i zbiegł do Rzymu, gdzie miał nadzieję wtopić się w bezimienny tłum proletariatu rzymskiego. Jednak w jego planie zaszła niespodziewana zmiana, ponieważ poznał Pawła, który przedstawił mu Jezusa Chrystusa.
 - b. Teraz ten zbiegły niewolnik wracał do Kolosów z listem do zboru i z drugim listem Pawła adresowanym do Filemona. W liście tym Paweł osobiście zwracał się z prośbą do Filemona, by przyjął Onozyma jak brata w Chrystusie i lojalnego sługę, pełniącego odtąd swe obowiązki nie pod przymusem, ale z radością, jak dla Pana.
2. *Przyjaźń zmienia życie i czyni je owocnym.* Imię Onozym znaczy „przynoszący zysk”. Wcześniej Onozym nie służył dobrze swemu panu, ale teraz stał się mu bardzo użyteczny.

C. PRZEKSZTAŁCAJĄCA PRZYJAŹŃ ROZWIJA WYTRWAŁOŚĆ

1. *Wytrwały przyjaciel dzieli z tobą życiowe doświadczenia.* Arystarch był rodowitym Macedończykiem żydowskiego pochodzenia. Nazwany przez Pawła „współwięźniem”, dobrowolnie dzielił niewolę, w jakiej znaleźli się wyznawcy Chrystusa.
2. *Wytrwały przyjaciel jest zawsze przy tobie.*
 - a. Arystarch trwał przy Pawle w trudnym czasie; był przy nim zawsze, kiedy Paweł potrzebował pomocy (Dz. 19,29; 27,2).

- b. Ktoś powiedział, że przyjaciel to ten, „kto zostaje przy tobie, gdy cały świat się od ciebie odwraca”.

D. PRZEKSZTAŁCAJĄCA PRZYJAŹŃ PRZYWRACA CHĘĆ ŻYCIA

1. *Nieprzemysłane decyzje często prowadzą do życiowego załamania.* Marek wyruszył w podróż misyjną z Pawłem i Barnabą (którego był krewnym), jednak szybko się zniechęcił i powrócił do Jerozolimy. Paweł odmówił zabrania Marka w drugą podróż misyjną, wskutek czego współpraca Pawła z Barnabą została gwałtownie przerwana.
2. *Przyjaźń leczy rany i odnawia zerwane więzi.* Podczas drugiego uwięzienia Pawła w Rzymie, Marek był jednym z nielicznych chrześcijan, którzy odwiedzali apostoła.

E. PRZEKSZTAŁCAJĄCA PRZYJAŹŃ PROWADZI DO SŁUŻBY

1. *Kościół jest miejscem, gdzie ludzie służą bliźnim motywowani bratnią miłością.* Paweł wspomina Epafrasa, który przypuszczalnie był założycielem i starszym zboru w Kolosach, a także zborów w Hieropolis i Laodycei. Troska o ludzi w tych zborach przejawiała się w jego codziennych modlitwach o to, by pozostali oni wierni woli Bożej.
2. *Służba motywowana bratnią miłością jest przeciwieństwem nielojalności.* Paweł wspomina Łukasza, umiłowanego lekarza, oraz Demasa. Ten drugi jest wspomniany jedynie w Liście do Filemona, w. 24, i w II Tym. 4,10, gdzie czytamy smutne słowa: „Demas mnie opuścił, umiłowawszy świat doczesny”. W następnym wersecie czytamy: „Tylko Łukasz jest ze mną”. Tak więc Łukasz jest przykładem braterstwa, a Demas — nielojalności.

F. PODSUMOWANIE

Prawdziwie służy Bogu ten, kto trwa na posterunku wtedy, gdy wszyscy go opuszczają. Chrześcijańska przyjaźń prowadzi człowieka do Chrystusa i do świadczenia o Nim. Ta przyjaźń jest możliwa dzięki naszemu największemu Przyjacielowi — Jezusowi Chrystusowi.

Przewodnik Starszego Zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Wrzesień
2002 •
Pierwsza
sobota

Temat nabożeństwa

Dzielenie się dobrą nowiną

Jako chrześcijanie nie możemy zatrzymać tylko dla siebie dobrej nowiny o zbawieniu w Jezusie. Dokądkolwiek się udajemy, mamy zanieść tam wieść o Jezusie i pokazać, jak cudowny jest nasz Zbawiciel.

Myśl dnia

„Wszyscy powinniśmy się stać świadkami Jezusa. Siły społeczne, wsparte przez łaskę Chrystusa, powinny ulepszyć swoje metody zjednywania dusz dla Zbawiciela. Niech świat zobaczy, że nie jesteśmy samolubnie pochłonięci wyłącznie naszymi własnymi sprawami, lecz że chcemy podzielić się z innymi naszymi błogosławieństwami i przywilejami. Niech się przekonają, że nasza religia nie uczyniła nas niesympatycznymi i wymagającymi. Wszyscy, którzy głoszą, że znaleźli Chrystusa, powinni służyć tak jak On dla dobra człowieka” (*Życie Jezusa*, s. 103).

Wstęp do zbierania darów

„Podobnie Pan udzielił nam wszystkich niebiańskich bogactw w Jezusie. Z Nim darował nam wszystko, co służy naszemu szczęściu. Płody ziemi, obfite żniwa, skarby w postaci złota i srebra — wszystko to jest Jego darem. Domy i ziemia, pokarm i ubiór, wszystko to zawdzięczamy Jemu. On prosi nas, byśmy uznawali Go za Dawcę wszystkich rzeczy i dlatego ze wszystkiego, co otrzymujemy, zarezerwował dla siebie, oprócz darów i ofiar, dziesiątą część, którą mamy przynieść do Jego spichlerza. Środki te stanowią źródło finansowania dzieła ewangelii” (*Rozsądne szafarstwo*, s. 41.42).

Tekst biblijny i pieśni

Dz. 1,6-11

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci

Śpiewak

Nauka: Świadczenie pieśnią jest miłe Bogu i raduje ludzi.

- Plan: 1. Zawsze bądź radosny i dziel się szczęściem z innymi za pośrednictwem pięknych pieśni.
2. Rozwijaj talenty, które otrzymałeś od Boga.
3. Wielbij Boga pieśnią. „Dobrze jest dziękować Panu i opiewać imię twe, o Najwyższy” (Ps. 92,2).

Czy wiecie, że śpiew raduje Jezusa? Czy lubicie śpiewać? Czy cieszycie się, gdy śpiewacie pieśni uwielbiające Boga?

Pewnego dnia przeczytałam o siedmioletnim Jasiu, który bardzo lubił śpiewać. Cały czas śpiewał albo nucił jakąś melodię. Nawet podczas lekcji w szkole nauczyciele musieli zwracać mu uwagę, bo czasami zaczynał nucić. Był radosnym, pogodnym chłopcem, ale bywało, że nauczyciele mieli go naprawdę dosyć z powodu jego zamilowania do śpiewu.

Wreszcie przyszły wakacje i wiecie, co przydarzyło się Jasiowi? Pewnego dnia spadł z drzewa i złamał sobie nogę! Musiano go zawieźć do szpitala, a dziwnym zbiegiem okoliczności jego nauczycielka także była wtedy w szpitalu, na tym samym piętrze.

Lato było upalne. Pacjenci oddychali ciężko i nie mogli spać.

Nagle wszyscy nadstawili uszu. Z jednej z sal dolatywał do ich uszu cichutki głosik śpiewającego chłopca. Śpiewał piosenkę o zimie i śniegu, a kiedy słuchali, wydawało się im, że ożywczy powiew wiatru przeszedł przez sale i korytarze szpitala, ponieważ piosenka przypominała im o chłodzie, którego tak pragnęli.

Nauczycielka rozpoznała głos swojego małego ucznia i uśmiechnęła się, bo i jej piosenka Jasia przyniosła ulgę.

Tak, śpiew ma moc. Tak więc śpiewajcie, a może wasze pieśni pocieszą kogoś i pomogą w codziennym trudzie.

Posługujcie się głosem danym wam przez Boga, aby śpiewać pieśni ku Jego chwale i radości ludzi.

Plan kazania

Dzielenie się dobrą nowiną

A. WPROWADZENIE

1. Jest wiele sposobów dzielenia się z naszymi bliźnimi ewangelią o zbawieniu w Jezusie Chrystusie.
2. Dzielenie się tym, co sami znamy i czego doświadczyliśmy, jest podstawą świadczenia (Dz. 1,8).

B. DOBRA NOWINA MOŻE BYĆ PRZEKAZYWANA W KAZANIU

1. Kiedy kaznodzieja wychodzi za kazalnicę, powinien przekazywać dobrą nowinę od Boga tym, którzy przyszli słuchać.

2. Mówca powinien używać prostych słów i zrozumiałych wyrażen.

C. DOBRA NOWINA MOŻE BYĆ PRZEKAZYWANA W PIEŚNI

1. Niektórzy ludzie mają talent do śpiewu. Pieśni służące wielbieniu Boga i przekazywaniu ewangelii nie powinny być pokazem muzycznych i wokalnych zdolności wykonawców, ale nośnikiem radoszej nowiny o Bogu zbawienia.
2. Biorąc udział w śpiewaniu pieśni wszyscy możemy dzielić się doświadczeniem, które przeżywamy z Bogiem, działającym dla nas, w nas i przez nas.
3. Kiedy śpiewamy o Bogu albo zwracamy się w pieśni do Niego, powinniśmy to czynić z głębi serca i z pełnym zrozumieniem.

D. DOBRA NOWINA MOŻE BYĆ PRZEKAZYWANA W LEKCJACH BIBLIJNYCH

1. Wszyscy nauczyciele szkoły sobotniej powinni uważać się za tych, którzy przekazują dobrą nowinę o Jezusie Chrystusie. Mamy nie tylko nauczać Biblii, ale przede wszystkim przekazywać dobrą nowinę zawartą w Biblii.
2. Jeśli nie jesteśmy poruszeni cudownością niebiańskiej dobrej nowiny o zbawieniu, inni także, słysząc o niej od nas, nie będą nią poruszeni.

E. DOBRA NOWINA MOŻE BYĆ PRZEKAZYWANA W ŚWIADECTWIE OSOBISTEGO DOŚWIADCZENIA

1. Jeśli jesteśmy wrażliwi i czujni, będziemy dostrzegać okazje do dzielenia się dobrą nowiną o tym, kim Chrystus jest dla nas. Należy to czynić w taki sposób, aby nie wywoływać wrażeń, że uważamy się za jedynych świętych na świecie.
2. Musimy docierać do serc ludzi.

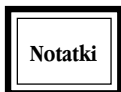
F. DOBRA NOWINA MOŻE BYĆ PRZEKAZYWANA W ROZMOWIE

1. Rozmawiając z przyjaciółmi i znajomymi możemy opowiadać o tym, co Bóg dla nas uczynił.
2. Kiedy wyrzekamy się czegoś dla dobra naszych bliźnich, wówczas głosimy im miłość Jezusa.

G. DOBRA NOWINA MOŻE BYĆ PRZEKAZYWANA PRZEZ TELEFON, E-MAILEM I POCZTĄ
Kiedy przebywamy z dala od kogoś, komu chcemy przekazać dobrą nowinę o Jezusie, możemy to uczynić za pośrednictwem środków komunikacji — w rozmowie telefonicznej czy za pośrednictwem poczty internetowej lub tradycyjnej. Możemy to czynić, na przykład, wysyłając kartki z okazji różnych uroczystych dni.

H. DOBRA NOWINA MOŻE BYĆ PRZEKAZYWANA W KSIĄŻKACH
Wielu z tych, którzy wahają się studiować Biblię, chętnie przyjmie i przeczyta książkę wyjaśniającą ewangelię.

I. PODSUMOWANIE
Nie ma granic dla metod i form przekazywania dobrej nowiny o Jezusie Chrystusie.
1. Powinniśmy to czynić osobiście.
2. Powinniśmy to czynić z modlitwą.
3. Powinniśmy to czynić dzisiaj. Jutro może być za późno.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Przewodnik Starszego Zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Wrzesień
2002 •
Druga
sobota

Temat nabożeństwa

Jak reagować widząc potrzeby innych

Potrzeby człowieka otwierają przed Bogiem możliwości działania. Kiedy znajdujemy się w trudnym położeniu, głębiej uświadomiamy sobie naszą zależność od Boga. W każdej trudnej sytuacji możemy się spodziewać pomocy od Tego, który mając niezmiernie bogactwo środków wykorzystuje je dla naszego dobra.

Myśl dnia

„Wielu nieustannie troszczy się o samych siebie, tak iż nie dają Bogu okazji, by zatroszczył się o nich. Jeśli czasami czegoś im nie dostaje i doświadczają pewnych trudności, służy to umacnianiu ich wiary. Jeśli w spokoju zaufają Bogu i będą czekać na Jego działanie, wówczas ich potrzeby będą dla Boga sposobnością do zatroszczenia się o nich. Jego błogosławieństwa darowane w potrzebie przyczynią się do tego, iż będą Go oni miłować i bardziej niż dotychczas cenić otrzymane doczesne dobrodziejstwa. Ich wiara wzmochni się, nadzieja stanie się głębsza, a pogoda ducha zajmie miejsce smutku, zwątpienia i szemrania. Wielu nie utwierdza się w wierze z braku tego rodzaju doświadczeń” (*Testimonies for the Church*, t. II, s. 657).

Wstęp do zbierania darów

„Jak o dziesięcinie, tak Bóg wyraża się o sabacie: »Ale siódmego dnia jest sabat Pana, Boga twego«. Człowiek nie ma prawa zamienić święcenia sabatu na święcenie niedzieli. Może twierdzić, że został do tego upoważniony, ale i tak Boże postanowienia pozostają niewzruszone. Zwyczaje i nauki ludzkie nie są w stanie osłabić wymagań Bożego prawa. Bóg poświęcił siódmy dzień. Ta szczególna część czasu, oddzielona przez samego Boga jako pora nabożeństwa i odpoczynku, jest dziś tak samo święta, jak wówczas, gdy Bóg odpoczął po stworzeniu ziemi. Podobnie dziesięcina z naszych dochodów jest »świętością dla Pana«. W Nowym Testamencie nie zostało zmienione prawo, dotyczące dziesięciny, tak samo jak nie uległo zmianie prawo, dotyczące sabatu; przeciwnie, podkreślono ich ważność i głębokie duchowe znaczenie (...). Gdy, jako lud, staramy się oddać Bogu czas, który dla siebie zarezerwował, czy nie powinniśmy oddać także części naszych pieniędzy, do której Bóg rości sobie prawo?» (*Rozsądne szafarstwo*, s. 42).

Tekst biblijny i pieśni

Filip. 4,4-20

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci *Potężna moc Boża*

Nauka: Musimy codziennie polegać na naszym źródle mocy, Jezusie Chrystusie, który zaspokaja nasze liczne potrzeby.

- Plan: 1. Jezus jest źródłem mocy.
2. Jego moc daje nam zbawienie i pomaga nam czynić dobro.
3. Moc Jezusa jest przy nas zawsze i nigdy nie zawodzi.

„Boska jego moc obdarowała nas wszystkim, co jest potrzebne do życia i pobożności” (II Piotra 1,3).

Niedawno byliśmy nad wodospadem Niagara. Sześćdziesiąt ton wody na sekundę przelewające się przez wodospad i spadające z wysokości 56 metrów to zdumiewający widok. W tej wodzie jest ogromna moc, która napędza turbiny i jest źródłem prądu elektrycznego dla zakładów pracy i mieszkań w promieniu wielu kilometrów od wodospadu.

Aby przekonać się o mocy wodospadu, trzeba zjechać windą na dół, pod wodospad. Tak właśnie zrobiliśmy. Musieliśmy założyć grube płaszcze przeciwdeszczowe, kaptury i kalosze, aby nie zmoknąć, ponieważ powietrze pełne jest kropelek wody. Następnie przeszliśmy przez wejście główne i trzy kolejne bramki, aby popatrzeć z bliska na wodospad. Huk wodospadu był ogłuszający! Powietrze i skały drżały od ciągłego grzmotu spadającej wody. Co za moc!

Kiedy czekaliśmy na windę, by wrócić do przebieralni, ujrzelśmy pod telefonem, znajdującym się na ścianie, tabliczkę z napisem, który mówił, że w razie awarii prądu, kiedy nie będzie można użyć windy, należy skorzystać z telefonu i powiadomić pracowników obsługi. Na szczęście podczas naszej wizyty do awarii nie doszło, ale przypuszczalnie wcześniej zdarzały się takie sytuacje. Nie potrafiliśmy przestać myśleć o tym, jak dziwnie czuliśmy się w takiej bliskości jednego z największych źródeł mocy w świecie czytając o tym, że może zabraknąć mocy, by wjechać windą na górę!

Jednak niektórzy z tych, którzy nazywają się chrześcijanami, są właśnie w takiej sytuacji. Jezus jest źródłem mocy. Jego moc daje nam zbawienie, pomaga nam czynić dobro i dokonywać właściwych wyborów, a także walczyć z wadami i odpierać pokusy. Jednak czasami w naszym życiu brakuje mocy. Moc nie przepływa przez nas i nie potrafimy wytrwać w czynieniu dobra. Moc jest dostępna przez cały czas, ale zerwane zostaje połączenie. Zapominamy rozmawiać z Bogiem i studiować Biblię. Pamiętajcie, że choćby nawet zawiodła moc Niagary, moc Jezusa nigdy nie zawiedzie.

Plan kazania

Sekret zaspakajania potrzeb

A. WPROWADZENIE (Filip. rozdz. 4)

1. Co czyni chrześcijanin, kiedy dochodzi do recesji i narzmiewają problemy finansowe? Inflacja rośnie, a media donoszą o kolejnych bankructwach przedsiębiorstw i koncernów. Tysiące ludzi każdego dnia traci pracę, w tym także chrześcijanie. Jednak Bóg ma nam coś do powiedzenia nawet w takiej trudnej sytuacji!
2. Gdy stajesz w obliczu szczególnych potrzeb — twoich, twojej rodziny, twojego miejsca pracy, twojego zboru — co wówczas czynisz? Paweł pisał List do Filipian będąc w potrzebie.
 - a. Jako sługa Chrystusa został uwięziony w Rzymie. Wyznał, że cierpi ucisk (Filip. 4,12).
 - b. Znosił udrękę (4,14).
 - c. Niegdyś z pomocą Filipian, którzy sami byli w potrzebie, służył innym chrześcijanom będącym w trudnej sytuacji (4,15).
 - d. Paweł nauczył się właściwie podchodzić do ludzkich potrzeb. Oto jego wskazówki, jak na nie reagować.

B. BĄDŹ RADOSNY (Filip. 4,4)

Kiedy jesteśmy w potrzebie, nie powinniśmy tego ukrywać, wypierać się czy lekceważyć; mamy się radować w Panu mimo trudnego położenia. Mamy nie tylko zaakceptować fakt, że czegoś nam brakuje, ale nawet cieszyć się z tego powodu. Te słowa, mówiące o radości, nie są radą, ale nakazem. Nakaz ten jest podany w czasie teraźniejszym niedokonanym, co oznacza trwanie w radoowaniu się. Radowanie się ma być życiową postawą — „zawsze”. Paweł podwójnie podkreśla ten nakaz w odniesieniu do trudności, jakie przeżywają Filipianie. Mamy parzeć na Pana, a nie tylko na nasze potrzeby i braki.

C. ZACHOWAJ POKÓJ (Filip. 4,5-7)

1. *W potrzebie naturalną skłonnością jest zamartwianie się.* Każdego wieczora co dziesiąty Polak zażywa, jedną lub więcej, tabletki nasenne. Zamartwianie się nie jest rozwiązaniem problemu! Zamiast martwić się, możemy się modlić.
2. *Słowo Boże radzi, byśmy „nie troszczyli się o nic”* — dosłownie o nic. To znaczy, że grzechem jest troszczyć się. Zamiast się troszczyć, mamy się modlić. Pokój przychodzi w odpowiedzi na modlitwę, gdy wielbimy Boga przedstawiając Mu nasze potrzeby i dziękując za wszystko, co On czyni w naszym życiu. To jest właściwy sposób reagowania na potrzeby i braki.

D. MYŚL POZYTYWNE (Filip. 4,8,9)

Myśl pozytywnie, a nie negatywnie! Myśl o tym, co duchowe. Myśl o tym, co wzniosłe, prawdziwe i szczerze, godne uznania, prawe, zgodne z Bożymi standardami. Myśl o tym, co czyste, miłe, dobre i godne pochwały. Starannie dobieraj takie myśli i pielęgnuj je! W ten sposób otrzymasz błogosławieństwa, które zsyła Bóg pokoju!

E. BĄDŹ ZADOWOLONY Z ŻYCIA (Filip. 4,10-12)

Zadowolenie jest uczuciem, którego nikt z nas nie doświadcza z natury. Jest czymś, czego musimy się uczyć. Paweł nauczył się go, a przecież nie zawsze potrafił być zadowolony z życia. Uczucie zadowolenia z życia nie jest dla nas czymś naturalnym, ponieważ w naszej upadłej naturze leży raczej niezadowolenie. Chętniej narzekamy na nasze położenie i zazdrościmy innym tego, czego sami nie mamy. Zadowolenie wypływa ze świadomości, że Bóg dał nam to wszystko, czego potrzebujemy na dziś, by być szczęśliwi. Przeciwnością zadowolenia jest chciwość, pożądanie coraz większej ilości rzeczy i pieniędzy.

F. SPODZIEWAJ SIĘ WIĘCEJ (Filip. 4,13)

„Wszystko mogę w tym, który mnie wzmacnia, w Chrystusie”. Jest to jeden z najwspanialszych wersetów w całej Biblii. Jeśli w pełni ufamy Bogu, nie ma dla nas rzeczy niemożliwych, oczywiście w granicach zakreślonych przez Niego, zgodnie z Jego wolą! Ten werset jest pozytywnym przesłaniem: „Mogę”. Jest też osobistym wyznaniem — to ja mogę. Jest wyznaniem pełnym mocy: „Wszystko mogę”. Będąc w potrzebie możesz poddać się i wpaść w zwątpienie ponosząc porażkę, albo możesz trwać w ufności i zwyciężyć w Jezusie.

G. BĄDŹ HOJNY (Filip. 4,14-19)

Zbór w Filipi był hojnym zbozem. Pomagał Pawłowi i zaspokajał Jego potrzeby (w. 14.16.18). W czasie potrzeby mamy skłonność do skąpstwa, ale cechą podkreśloną w w. 19 jest hojność Boga, który pragnie, byśmy byli podobni do Niego również i pod tym względem. Choć sami jesteśmy w potrzebie, nie powinniśmy zapominać o dawaniu tym, którzy mają mniej niż my.

H. PODSUMOWANIE

Jak reagujesz w czasie, gdy czegoś potrzebujesz? Co robisz, aby zaspokoić swoje potrzeby? Powinniśmy mniej przejmować się finansami, a więcej ufać Bogu. Słowo Boże mówi: „Bóg mój zaspokoi wszelką potrzebę waszą według bogactwa swego w chwale, w Chrystusie Jezusie” (w. 19). Tak więc zawsze możemy Mu ufać.

Przewodnik Starszego Zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Wrzesień
2002 •
Trzecia
sobota

Temat nabożeństwa

Zdrowe rodziny

Zdrowie rodziny — fizyczne, duchowe i emocjonalne — nie jest dziełem przypadku. Wymaga modlitwy, mądrych wyborów, uczciwości i podejmowania słuszných decyzji.

Myśl dnia

„Dom powinien być dla dzieci napowabniejszym miejscem na świecie, a obecność matki jego największą radością. Dzieci posiadają czułe i kochające usposobienie. Łatwo można zrobić im przyjemność, ale także łatwo zasmucić. Delikatną karnością, słowami i czynkami miłości mogą matki przywiązać dzieci do siebie” (*Chrześcijański dom*, s. 11).

Wstęp do zbierania darów

„»Czcij Pana darami ze swojego mienia i z pierwocin wszystkich swoich plonów! I będą twoje stodoły wypełnione ponad miarę, a twoje prasy opływać będą w moszcz«. W tych słowach Pisma Świętego zawarta jest nauka, że Bóg, jako Dawca wszystkich dobrodziejstw, posiada prawo do wszystkiego, czego używamy, ponieważ jest to Jego własność. To prawo zawsze powinno być przez nas brane pod uwagę, gdyż szczególne błogosławieństwo towarzyszy tym, którzy je respektują” (*Rozsądne szafarstwo*, s. 41).

Tekst biblijny i pieśni

Mat. 7,1-14

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci

Pan nigdy nie drzemie

Nauka: Nasz Bóg nigdy się nie męczy. On zawsze czuwa nad nami.

- Plan: 1. Matka opiekowała się swoim chorym dzieckiem.
2. Chłopiec wołał ją kilkakrotnie. Ostatnim razem nie zareagowała, ponieważ zmęczona zdrzemnęła się.
3. Ps. 121,3.

Mały chłopiec zachorował i miał wysoką gorączkę! Cały dzień rzucał się w łóżku i ciężko oddychał, a kiedy nadszedł wieczór, miał spieczone usta, bolała go głowa i czuł łamanie w kościach. Mama przecierała mu twarz wodą i położyła mu na czole zimny kompres, ale niewiele to pomagało.

— Nie odchodź, mamusiu — prosił chłopiec, kiedy inni domownicy poszli już spać i w domu zrobiło się zupełnie cicho.

— Zostanę tu przy tobie — powiedziała mama. — Pójdę tylko po wygodny fotel i zaraz wrócę.

Po chwili Kuba zasnął, ale wkrótce obudził się.

— Mamo! — zawołał cicho.

Mama wstała i podeszła do niego. Odwróciła mu poduszkę na drugą stronę i zwilżyła usta zimną wodą. Kuba ponownie zasnął.

Nad ranem obudził się i zawołał mamę, ale mama nie przyszła. Wołał wiele razy — bez skutku. Mama nie odpowiadała. Zawołał głośniej. Głowa go bolała i chciał poprosić mamę, żeby zrobiła mu zimny kompres, ale mama spała, zmęczona po całym dniu pracy i po nocy spędzonej na czuwaniu.

— Mamo — zawołał Kuba kolejny raz.

Mama przebudziła się i podeszła do niego. Kuba poczuł wielką ulgę.

Mama Kuby zasnęła, gdyż była bardzo zmęczona. Jednak nasz Bóg nigdy nie zasypia. Czy nie jest to pocieszające, że w każdym czasie i wszędzie możemy zwracać się do Niego w modlitwie? On zawsze jest gotowy wysłuchać nas i przyjść nam z pomocą.

Plan kazania

Zdrowie rodziny nie jest dziełem przypadku

A. WPROWADZENIE

1. *Zdrowie i szczęście rodziny nie jest dziełem przypadku.* Szczęście nie jest czymś, co znajdujemy na drugim końcu tęczy. Staje się naszym udziałem, kiedy prowadzimy życie pełne znaczenia i sensu.
2. *Rodziny, jak ludzie, czasami chorują.* Nie zawsze jesteśmy zdrowi. Czasami chorujemy, a wtedy chcemy wrócić do zdrowia. Czasami trudno jest chorą rodziną wrócić do zdrowia, podobnie jak trudno jest wyzdrowieć choremu człowiekowi, który nie chce uznać tego, że choruje. Chore rodziny mogą wyzdrowieć, ale nie stanie się to przypadkiem. Dzieje się to jedynie wtedy, gdy ludzie są zdecydowani coś z tym zrobić.

B. ZDROWIE RODZINY JEST WYNIKIEM DOBROWOLNYCH DECYZJI (Mat. 7,13.14)

1. *Jezus wyraził to prosto: Życie zgodne z wolą Bożą wymaga podejmowania decyzji.* Wydaje się, że są łatwiejsze sposoby życia niż ten, który jest zgodny z wolą Bożą, jednak ten sposób jest najlepszy.
2. *Nasze decyzje dotyczą nie tylko nas samych.* Decyzje każdego z członków rodziny mają wpływ na całą rodzinę. Możemy też wpływać jedni na drugich pomagając sobie nawzajem w podejmowaniu dobrych decyzji.

C. ZDROWIE RODZINY WZMACNIA SIĘ DZIĘKI ROZWAŻENIU POSTĘPOWANIU Z BLISKIMI (w. 12)

1. *Oto złota zasada dla rodziny.* Tak można sparafrazować słowa Jezusa: „Cokolwiek byś chciał, aby twoi bliscy czynili tobie, najpierw ty im to czyn”.
2. *Zdrowie rodziny nie opiera się na założeniu „pół na pół”.* Wszyscy muszą dać z siebie wszystko, co w ich mocy. Postaw sobie pytania: „Jak mogę być człowiekiem, którego łatwiej jest kochać?” „Jakiego rodzaju człowiekiem muszę być?” „Co mogę zrobić, by uczynić życie mojej rodziny łatwiejszym?”

D. CZŁONKOWIE ZDROWEJ RODZINY SĄ WOBEC SIEBIE SZCZERZY I UCZCIWI (w. 1-5)

1. *Kiedy mąż i żona nie oszczędzają się nawzajem, mogą współdziałać w budowaniu zdrowej rodziny.* Rodzice i dzieci mają się nawzajem szanować. Krytycyzm i oszczędanie nie powinny mieć miejsca w chrześcijańskiej rodzinie.
2. *Ten werset oznacza, że nie mamy uważać siebie samych za doskonałych, a innych za mało wartościowych.* Trudno ukrywać belkę w swoim oku. Nigdy nie wrócisz do zdrowia, jeśli nie przyznasz, że w twoim oku tkwi belka i nie pozwolisz najpierw sobie jej wyjąć, abyś potem mógł usuwać żdźbła z oczu innych. Zarówno rodzice, jak i dzieci będą wówczas szczęśliwsi.

E. CZŁONKOWIE ZDROWEJ RODZINY SĄ BARDZIEJ ZAINTERESOWANI DAWANIEM NIŻ BRANIEM (w. 2)

1. Zazwyczaj interpretujemy ten werset mając na myśli postawę wyrozumiałości, ale może on dotyczyć także miłowania i wzajemnej troski w rodzinie. Prawda, że więcej szczęścia jest w dawaniu niż w braniu, najlepiej uwidacznia się właśnie w rodzinie.

2. „Na sądzie Bożym okaże się, że zaparcie się samego siebie dla dobra i szczęścia tych, którzy są wokół nas, stanowi dużą część dobrego sprawozdania w niebie z życia na ziemi” (*Chrześcijański dom*, s. 66).

F. ZDROWIE RODZINY CHRONI SIĘ DZIĘKI WIERNOŚCI (w. 6)

Ten werset jest interpretowany jako zalecenie dotyczące głoszenia ewangelii, ale może także dotyczyć małżeństwa. Mąż i żona nie powinni cennego daru seksualności dawać „psom” ani rzucać przed „świnie”. Rodzina nie może być zdrowa, jeśli brakuje w niej wierności i zaufania.

G. MODLITWA UBOGACA ZDROWĄ RODZINĘ (w. 7-11)

1. *Jeśli twoja rodzina nie jest zdrowa, nie zaniedbuj jej, tak jak nie zaniedbuje się chorego dziecka.* Choroba to jeszcze nie śmierć. Z choroby można wyzdrowieć. W odpowiedzi na modlitwę Bóg zmienia nas i czyni w naszym życiu to, czego sami nie jesteśmy w stanie zrobić.
2. *Jeśli jesteście zdrową rodziną, nie pysznijcie się tym, ale bądźcie wdzięczni.* W modlitwie pamiętajcie o dziękczynieniu i nastawcie się na rozwój w podejmowaniu mądrych decyzji, rozwadze, wzajemnej uczciwości, wierności i gotowości do dawania. Bądźcie wdzięczni za to, co Bóg czyni w waszej rodzinie, by pomóc wam odeprzeć zło, które zagraża waszemu dobru.
3. *Nie upieraj się, by wszyscy wokół modlili się tak, jak ty się modlisz.* Niektóre chrześcijańskie rodziny byłyby zdrowsze, gdyby niektórzy ich członkowie nie upierali się, by inni prowadzili życie duchowe tak samo, jak oni. Każde dziecko powinno wiedzieć, że ich rodzice się modlą. Jednak nie sądzcie, że Bóg nie będzie działał w życiu waszych bliskich, jeśli nie będą robić dokładnie tego samego, co wy.

H. PODSUMOWANIE

Zdrowe rodziny nie są dziełem przypadku. Wszyscy domownicy muszą dołożyć starań, aby ich rodzina była zdrowa, bowiem zależy to od każdego z nich.

Przewodnik Starszego Zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Wrzesień
2002 •
Czwarta
sobota

Temat nabożeństwa *Obowiązki rodziców*

Myśli dnia

„Rodzice na każdym kroku potrzebują więcej niż ludzkiej mądrości, aby mogli zrozumieć, jak najlepiej wychowywać swe dzieci, tak by wiodły szczęśliwe i użyteczne życie tutaj, a potem mogły mieć udział w wyższej służbie i większej radości w przyszłym świecie” (*Child Guidance*, s. 21).

Wstęp do zbierania darów

„Sam Pan, Jezus Chrystus, który oddał swe życie za życie świata, ułożył ten plan systematycznej ofiarności. Ten, który opuścił niebiański tron, który odłożył na bok zaszczyty i wysokie stanowisko przywódcy niebiańskich zastępów, który ukrył swoją boskość pod człowieczeństwem, aby podnieść upadły rodzaj ludzki; Ten, który dla naszego dobra stał się ubogi, aby przez swoje ubóstwo uczynić nas bogatymi, w swej mądrości ma sposób na to, by wspierać tych, co głoszą poselstwo ewangelii światu” (*Rozsądne szafarstwo*, s. 42).

Tekst biblijny i pieśni

Jer. 13,20b

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci *Właściwe ozdoby*

Nauka: Ucz dzieci, że prawdziwą ozdobą są zalety ducha.

- Plan:
1. Przyozdabiajcie się wewnątrznie szanując swoich rodziców i okazując im posłuszeństwo (Przyp. 1,8.9).
 2. Dzięki tej ozdobie nasze charaktery staną się piękniejsze.
 3. Piotr miał coś do powiedzenia na temat tego, jakie ozdoby powinniśmy nosić (I Piotra 3,3.4).

— Mamo! Mamo! — wołała Ania wbiegając do domu z pudełkiem po butach w ręku. — Popatrz, co dała mi pani Kowalska!

Robiła porządki w szufladach i dała mi te wszystkie rzeczy. Jej córka już ich nie chce. Czy nie są piękne?

Mama zajrzała do pudełka. Były tam sznury plastikowych koralików i sztuczne złote łańcuszki, imitacje pereł i wszelkiego rodzaju tania, sztuczna biżuteria. Ania oglądała kolejno każdy przedmiot. Zakładała naszyjniki i pytała:

— Prawda, mamo, że są piękne? Czy pozwolisz mi je nosić?

Mama Ani milczała chwilę, a potem powiedziała:

— Aniu, te przedmioty wyglądają ładnie, ale bardzo szybko stracą swój blask. Masz już ozdobę, która przewyższa wszystko, co jest w tym pudełku.

— Mam? — zapytała zdziwiona Ania. — Ale ja nigdy nie miałam żadnej biżuterii. Ty i tata nic takiego mi nie kupowaliście. Zawsze mówiliście mi, że chrześcijanki nie potrzebują nosić takich rzeczy.

— To prawda, Aniu. Dzięki temu, że posłuchałaś naszej rady, masz cenniejszą ozdobę.

Ania patrzyła na mamę z niedowierzaniem.

— Otóż Biblia mówi, że posłuszeństwo rodzicom jest wspaniałą ozdobą, jaką mogą nosić dzieci. Nauczyłaś się, moja córeczko, szanować polecenia taty i moje, a to czyni cię piękniejszą, niż gdybyś włożyła na siebie najwspanialsze nawet ozdoby z prawdziwego złota, pereł i drogich kamieni.

— Aha, teraz rozumiem — powiedziała Ania. — Nigdy nie myślałam, że posłuszeństwo jest taką piękną ozdobą, ale teraz wiem, że dzięki niemu jest się miłszą osobą, prawda?

Plan kazania

Obowiązki rodziców wobec dzieci

A. WPROWADZENIE

1. Podkreśl przywilej i obowiązek rodziców wychowywania dzieci dla Pana.
2. Pewnego dnia ojcowie i matki będą musieli zdać sprawę ze swego rodzicielstwa.

B. DZIECI SĄ DAREM OD PANA

1. I Mojż. 33,5b.
2. Od tego obowiązku nie można się uwolnić.
3. Wychowanie dzieci jest najważniejszym obowiązkiem rodziców.

C. RODZICE POWINNI UCZYĆ SWOJE DZIECI

1. Obowiązkiem rodziców jest uczyć dzieci wspaniałych prawd Bożych (V Mojż. 4,9.10).

2. Obowiązkiem rodziców jest odpowiadać na pytania dzieci (V Mojż. 6,20).
3. Obowiązkiem rodziców jest zadbać o to, by dzieci miały codziennie kontakt ze Słowem Bożym (V Mojż. 11,18a.19; 31,12.13).
4. Rodzice powinni darzyć miłością swoje dzieci i okazywać im czułość.

D. RODZICE MAJĄ OBOWIĄZEK PRZYGOTOWAĆ DZIECI DO ŻYCIA

1. Przyp. 22,6.
2. Rodzice mają mówić dzieciom o niezawodnych Bożych obietnicach (Iz. 38,19).
3. Rodzice są pierwszymi nauczycielami dzieci.
4. Rodzice są odpowiedzialni za kształtowanie właściwych cech charakteru dzieci.
5. Rodzice winni zadbać o harmonijny rozwój dzieci.

E. RODZICE MAJĄ ŁAGODNIE KIEROWAĆ SWOIMI DZIEĆMI

1. Nasze dzieci potrzebują kierownictwa (I Tym. 3,4).
2. Cierpliwa dyscyplina objawia miłość (Przyp. 1,24).
3. Karcenie w gniewie zniechęca dziecko (Kol. 3,21).
4. Uczmy się kierować dziećmi z miłością i karnością.
5. Rodzice są odpowiedzialni za duchowy rozwój dzieci.
6. Dzieci zasługują na wychowanie, które przygotowuje ich do zamieszkania w niebie.

F. RODZICE MAJĄ MIŁOWAĆ SVOJE DZIECI I DBAĆ O NIE

1. Zwiążcie się z dziećmi więzią miłości i lojalności (Tyt. 2,4).
2. Kochajcie dzieci i nie doprowadzajcie ich do gniewu czy rozdrażnienia (Ef. 6,4).
3. Rodzice powinni mieć największy udział w przygotowaniu dzieci do chrztu.

G. BOŻE OBIETNICE DOTYCZĄCE NASZYCH DZIECI (Iz. 49,25b)

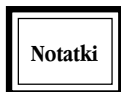
1. Nie zaniedbuj wyrażania uznania dla dzieci.
2. Uczynicie waszą rodzinę szczęśliwą.

I. PRZYKŁADY

1. Posługuj się przykładami z własnego doświadczenia.
2. Biblijne przykłady rodzicielstwa.
 - a. Rodzice Jozjasza — dobra matka, zły ojciec.
 - b. Dawid i Salomon (I Król. 9,4).
 - c. Jehoszafat brał przykład z Dawida (II Kron. 17,3).
 - d. Amasjasz i Uzzjasz (II Kron. 26,4).
 - e. Eunika i Tymoteusz (II Tym. 1,5).
 - f. Przykład: Kiedy prezydent Garfield był pedagogiem, przyszedł do niego pewien ojciec z prośbą.
— Chcę, żeby mój syn ukończył przyspieszony kurs nauczania i szybciej uzyskał wykształcenie. Czy pomoże mi pan w tym?
— Tak — odpowiedział Garfield. — Mogę prowadzić naukę w takim przyspieszonym trybie, ale proszę pamiętać, że do wyhodowania drzewa potrzeba dwudziestu lat, a do wyhodowania chwastu wystarczy trzy miesiące.

I. PODSUMOWANIE

Módlmy się gorliwie za nasze dzieci w tych trudnych, pełnych pokus czasach i miłujmy je tak, jak Bóg je miłuje — stale i bezwarunkowo.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....